

Πρώτη Πανελλαδική Αντιεξουσιαστική - Αναρχική Συνδιάσκεψη Ομάδων και Ατόμων

Όταν πρωτακούσθηκε για την τριήμερη συνδιάσκεψη που καλούσαν οι ομάδες Πάτρας-Αμαλιάδας-Πύργου στις 18-19-20 Απριλίου, οι αντιδράσεις του «χώρου» μας ήταν πολυποικίλες, από θετικές με αρκετές επιφυλάξεις έως αρνητικές με αρκετές δόσεις ειρωνείας και σνομπισμού.

Η ίδια η κατάσταση όμως, διέψευσε τους δεύτερους και ξεπέρασε τις προσδοκίες των πρώτων.

Ο κόσμος που συγκεντρώθηκε αυτό το τριήμερο στην Πάτρα, κύρια σύντροφοι από την επαρχία και λίγοι Αθηναίοι, απέδειξε πως οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές μπορούν να βρεθούν και να κουβεντιάσουν αρκετές ώρες, για πολλές ημέρες, και πως ένας συντονισμός δραστηριοτήτων βασισμένος στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας δεν είναι ουτοπικός, ούτε ανέφικτος.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Ημέρα πρώτη

Με διάφορα μέσα και ανάμικτα συναισθήματα περιέργειας και αισιοδοξίας, φτάσαμε στην Πάτρα το απόγευμα της Παρασκευής 18 Απριλίου.

Η πρώτη μας κίνηση ήταν να πάμε στην διεύθυνση της πρόσκλησης - Κανακάρη 140 - όπου βρίσκεται το Κέντρο Αντιπληροφόρησης, για περισσότερες πληροφορίες.

Φτάνοντας εκεί βρίσκουμε στην πόρτα ένα καλωσόρισμα, από τους συντρόφους της Πάτρας, και την ανακοίνωση πως η συνδιάσκεψη θα γίνει στο κτίριο του Πανεπιστημίου και θα αρχίσει στις 7 μ.μ.

Μέσα στο κτίριο υπήρχαν διάφοροι σύντροφοι από την βόρειο Ελλάδα, που είχαν έρθει από την προηγούμενη, χτες και συζητούσαν για συντονισμό των ομάδων και ατόμων της Β. Ελλάδας.

Αναλλάσσουμε συστάσεις και ξεκινάμε όλοι μαζί για το κτήριο της συνδιάσκεψης. Πέντε-έξι μοτοσυκλετιστές με αντίστοιχους καπελάκηδες σηματοδοτούν την διαδρομή για το κτήριο της συνδιάσκεψης, κατά τ' άλλα η παρουσία των μπάτσων ήταν διακριτική, παρ' όλο που ακροδεξιά τοπική εφημερίδα καλούσε γονείς και κηδεμόνες να καταλάβουν το κτήριο «ώστε να μην καταφέρουν οι αναρχικοί να καταστρέψουν την Πάτρα».

Άλλωστε το κτίριο είχε δοθεί νομότυπα κατόπιν σχετικής αίτησης των οργανωτών προς τις πανεπιστημιακές αρχές:

Πλησιάζοντας ακούγονταν ROCK και αναρχικά τραγούδια διακοπτόμενα από συνθήματα ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο την μισθωτή εργασία, αποσπάσματα από τον RATGEB (συγγραφέας της «γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης» κ.λ.π.), και καλέσματα προς τον κόσμο για την συνδιάσκεψη.

Οι Πατρινοί γενικά ήταν από ουδέτεροι μέχρι φιλικό και σπάνια εκφράζονταν κάποιοι αρνητικά - κυρίως για τα μαλλιά των πάνκηδων. Πολλοί μάλιστα μπηκάν και παρακολούθησαν διάφορες κουβέντες (εξαιρώντας βέβαια τους καθιερωμένους χαφιέδες).

Στην είσοδο κόβουμε κουπόνι ενίσχυσης και προχωράμε μέσα, δεξιά μπαίνοντας υπήρχε έκθεση βιβλίων, περιοδικών και αφισών από όλη την Ελλάδα και πιο κάτω έκθεση φωτογραφιών από διάφορες κινητοποιήσεις, κύρια της Αθήνας (Χημείο, Πολυτεχνείο, κ.λ.π.).

Προχωράμε και καθόμαστε στο Αμφιθέατρο, στην σκηνή πάνω υπήρχαν τραπεζάκια, η μικροφωνική και στο βάθος ένα μαύρο κι ένα κόκκινο πανί και το σύνθημα «Ούτε θεοί, ούτε αφέντες».

Γύρω στις 8.30 η αίθουσα έχει γεμίσει ασφυκτικά (1200 άτομα περίπου) και ξεκινά η συνδιάσκεψη. Την «χαρην δουλειά» του συντονιστή των συζητήσεων την αναλαμβάνουν οι σύντροφοι της Πάτρας και ομολογουμένως τα κατάφεραν πάρα πολύ καλά, παρ' όλη την κούραση των τριών ημερών και τις κατηγορίες διάφορων πως το παίζουν προεδρείο κ.λ.π., οι οποίοι απομονώθηκαν γρήγορα από τον κόσμο και το βούλωσαν.

Η κουβέντα ξεκίνησε με μια εισήγηση των οργανωτικών ομάδων για τους λόγους που πήραν την πρωτοβουλία να μας καλέσουν και ακολούθησε μια ιστορική αναδρομή στους αναρχικούς που δρούσαν στις αρχές του αιώνα στην Πελοπόννησο και στην εφημερίδα «Επί τα Πρόσω».

Ακολούθησε μια πολύ ενδιαφέρουσα εισήγηση σχετικά με τον ρόλο των εφημερίδων και των δημοσιογράφων, από ένα σύντροφο δημοσιογράφο, η οποία όμως λόγω της περασμένης ώρας «χάθηκε» γιατί δεν στάθηκε δυνατό να γίνει κουβέντα από τον κόσμο πάνω σ' αυτό το θέμα. Τέλος αφού κανονίστηκε το πρόγραμμα της αυριανής μέρας η πρώτη μέρα έληξε. Ακολούθησε μια μικρή αναστάτωση μέχρι να βρεθούν μέρη να φιλοξενηθούν διάφοροι σύντροφοι και μετά κατά παρέες πήγαμε σε διάφορες ταβέρνες και μπαράκια για πιο διαπροσωπικές «επαφές».

Ημέρα δεύτερη

Κατά της 10 το επόμενο πρωί του Σαββάτου μαζευτήκαμε πάλι στο αμφιθέατρο γύρω στα 500 άτομα.

Η κουβέντα ξεκινά με μια εισήγηση της ομάδας «Εν ψυχρώ» από την Αθήνα, με κύριο θέμα την δημιουργία κεντρικών και περιφερειακών ομάδων. Θέμα αιχμής, όπου γίνεται και η πρώτη κουβέντα με συμμετοχή όλου του κόσμου. Τοποθετούνται κύρια σύντροφοι από επαρχιακές πόλεις αλλά και από γειτονιές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Πιο συγκεκριμένα μιλάν σύντροφοι από την Αμαλιάδα, την Καβάλα και τα Χανιά όπου αναφέρονται στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι αντιεξουσιαστές στις σχέσεις τους με τον κόσμο της επαρχίας και την Αστυνομία. Ένα κοινό συμπέρασμα που βγήκε από τους περισσότερους ομιλητές ήταν για το ζήτημα των περιφερειακών ομάδων και οι διαφορές τους με τις κεντρικές. Οι περιφερειακές ομάδες ή ομάδες συγγενείας μπορεί να είναι ομάδες σε χώρους εργασίας, σε σχολεία, πανεπιστήμια, γειτονιές και οποιονδήποτε άλλο χώρο της καθημερινής ζωής των συντρόφων, οπότε έχουν τα εξής πλεονεκτήματα:

α) Είναι σε άμεση επαφή με τον κόσμο του περιγύρου τους, οπότε αυτό που κάνουν είναι ξεκάθαρο σε όλους και δεν μπορεί να συκοφαντηθεί εύκολα από κανένα.

β) Είναι τρομερά σημαντικό το ότι οι σύντροφοι των περιφερειακών ομάδων γνωρίζονται πάρα πολύ καλά, πολλές φορές από μικρά παιδιά, οπότε είναι δύσκολο να διαβρωθούν από χαφιέδες και σε περιπτώσεις ανάγκης μπορούν να έχουν εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο.

Από πολλούς συντρόφους επίσης θίχτηκε η ανάγκη δημιουργίας κέντρων πληροφόρησης σε κάθε πόλη και χωριό, πράγμα που θα βοηθήσει στην γρήγορη επικοινωνία, ενημέρωση και συντονισμό των συντρόφων σε όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Χαιρετισμό μαζί με κάποιες

ιδέες και προβληματισμούς για την αναγκαιότητα αυτής της συνδιάσκεψης και την κατάσταση του αναρχικού «χώρου» διάβασε και ο εκδότης του περιοδικού «ο κόκκορας που λαλεί στο σκοτάδι».

Το επόμενο θέμα που άναψε κυριολεκτικά τα αίματα σε όλη την αίθουσα ήταν μια εισήγηση «για την βία και την τρομοκρατία και την σχέση τους με τους αναρχικούς». Η εισήγηση έγινε από τις ομάδες της Λειβαδιάς και της Κυψέλης, όπου καταδικάζονταν οι τρομοκρατικές οργανώσεις σαν Λενινιστικά γκρουπούσκουλα και η τρομοκρατία σαν πρακτική, στο σύνολό της, σαν διαχωρισμένη και милитарιστική λόγω του συνωμοτικού της φύσης της. Επίσης έγινε κριτική στην χρήση βίας από τους αναρχικούς και τους αντιεξουσιαστές, και κύρια στην έξαρση που έχει πάρει στα τελευταία γεγονότα στην Αθήνα (Καταλήψεις Χημείου, Πολυτεχνείου, εμπρησμοί τραπεζών, επιθέσεις σε κλούβες με μολότωφ και δυναμίτη κ.λ.π.) όπου έγινε και κάποια σύγκριση αυτών των πρακτικών με την τρομοκρατία που κατηγορήθηκαν σαν διαχωρισμένες και милитарιστικές. Όπως ήταν αναμενόμενο ξεσηκώθηκε θύελα αντιρρήσεων από αντίθετες απόψεις οι οποίες κύρια εκφράζαν ότι ο μοναδικός τρομοκράτης είναι το κράτος και πως πέρα από τους Λενινιστές η τρομοκρατία έχει χρησιμοποιηθεί από αντιεξουσιαστικές ομάδες και στο παρελθόν (Ισπανία 36) αλλά και στο παρόν (Αντικρατική Πάλη) και πως σαν μέσο πάλης είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί και στο μέλλον. Τονίστηκε ότι η βία των επαναστατών συνυπάρχει μ' όλες τις άλλες μορφές και πρακτικές του αντιεξουσιαστικού κινήματος και δεν είναι δυνατό να διαχωρίζεται απ' αυτές.

Κατά τις τρεις γίνεται ένα διάλειμμα για φαγητό και στις πέντε ξαναμαζεύεται ο κόσμος στο αμφιθέατρο μαζί με καινούργιους που γεμίζουν πλέον την αίθουσα ασφυκτικά.

Αφού γίνονται κάποιες τοποθετήσεις πάνω στο προηγούμενο θέμα, κάποιος σύντροφος από την παιδαγωγική ακαδημία Λαμίας κάνει μια εισήγηση με θέμα «Εκπαίδευση και αναρχικοί». Παρ' όλο που δεν της φαινότανε, όταν διαβάστηκε η εισήγηση ράγισε πολλές καρδιές, ιδιαίτερα συντρόφων που έχουν παιδιά και η συζήτηση άναψε με τοποθετήσεις και άλλων συντρόφων από παιδαγωγικές ακαδημίες, δασκάλους και γονείς.

Στάθηκαν όλοι ιδιαίτερα στο θέμα της αντιαυταρχικής εκπαίδευσης και στο κατά πόσο είναι δυνατή η δημιουργία εναλλακτικών σχολείων και παιδικών σταθμών. Δόθηκαν μάλιστα και κάποια ραντεβού όλων των άμεσα ενδιαφερόμενων για μετά την συνδιάσκεψη.

Επόμενος ομιλητής ήταν ένας σύντροφος απ' του Ζωγράφου ο οποίος έκανε μια ενημέρωση για την δράση των αναρχικών της περιοχής, της «Επιτροπής κατοίκων Ζωγράφου» και τις συγκρούσεις τους με τα ΜΑΤ και τον δήμο για την υπεράσπιση του πάρκου της Γεωργίου Παπανδρέου.

Η βραδιά έκλεισε με την προβολή της ταινίας «TEMPOK» και αφού κανονίστηκε το πρόγραμμα της επόμενης μέρας.

Ημέρα Τρίτη

Κατά της 10.30 το πρωί της Κυριακής ξεκινά η τελευταία μέρα της συνδιάσκεψης με μια εισήγηση μαθητών, όπου μεταξύ άλλων γίνεται και πρόταση για συντονισμό όλων των αναρχικών μαθητικών ομάδων και γίνεται και ραντεβού για αργότερα.

Ακολουθεί μια εισήγηση συντρόφων από την Κύπρο η οποία ήταν κύρια ενημερωτική για την δραστηριότητα των Κυπρίων αντιεξουσιαστών αναρχικών στην Κύπρο και το εξωτερικό. Στάθηκε όμως αφορμή για να γίνει πλατύτερη συζήτηση πάνω στο «εθνικό ζήτημα» και τον πόλεμο. Το συμπέρασμα που

απο σελ. 11

βγήκε ήταν πως οι αναρχικοί δεν πρόκειται να πολεμήσουν σε περίπτωση σύρραξης με τους Τούρκους προλετάρους, αλλά προσπαθούν να καλέσουν κοινό μέτωπο ενάντια σε Έλληνες και Τούρκους καπιταλιστές και να μετατρέψουν τον εθνικοεταξικό πόλεμο.

Η επόμενη εισηγήση, ήταν από κάποιες συντρόφους με θέμα Αναρχοφεμινισμός όπου ακούστηκαν πολλές ενδιαφέρουσες απόψεις και από άντρες. Γίναν βέβαια και κάποιες παρατηρήσεις για την ορθότητα του όρου Αναρχοφεμινισμός, αλλά η κυρίαρχη άποψη ήταν πως το φεμινιστικό κίνημα πρέπει να αναπτύσσεται παράλληλα με το Αντικαπιταλιστικό.

Ακολούθησαν μια σειρά από εισηγήσεις πάνω σε κοινωνικά ζητήματα με πρώτη μία από ομοφυλοφίλους συντρόφους και το περιοδικό Κράζιμο και δεύτερη μία από κάποιους συντρόφους κοινωνικούς λειτουργούς με θέμα διάφορες μειοψηφίες όπως ανάπηροι, τοιγγάνοι, τον κοινωνικό ρατσισμό κ.λ.π. Όλες ήταν πολύ ενδιαφέρουσες αλλά λόγω της μικρής διάρκειας της συνδιάσκεψης δεν συζητήθηκαν όσο έπρεπε.

Επίσης έγινε συζήτηση χωρίς εισηγήση για το θέμα των ναρκωτικών όπου τονίστηκε κύρια η κατασταλτική δυνατότητα για τον χώρο μας που δίνει η Ηρωίνη στο κράτος. Ακούστηκαν μαρτυρίες για το πως επιχειρούν την καταστολή των αναρχικών στα Εξάρχεια προωθώντας το κύκλωμα εμπορίας της Ηρωίνης στην πλατεία, και το πως καταστάληκαν οι καταλήψεις των σπιτιών το '82 χάρη στην Ηρωίνη.

Ακολούθησε μια εισηγήση της Δοκιμής για την δημιουργία πανελλαδικής αντιεξουσιαστικής εφημερίδας. Και τέλος έγινε μια μικρή συζήτηση για

την παρεμβάση των Αναρχικών στον εργατικό χώρο. Η συνδιάσκεψη έκλεισε με χαιρετισμούς από διάφορες ομάδες και συντρόφους και απόδοση φόρου τιμής στις εεγγερονες:

Του Σικάγου το 1886
Της Ισπανίας και της Θεσσαλονίκης το 1936
Της Ουγκρικης επανάστασης του 1956

και στους νεκρούς συντρόφους:

Χρήστο Τουουτουουβή
Μιχάλη Καλιτζά
Ιάκωβο Κουμή
Σταματίνα Κανελοπούλου

και ο Χρήστο Κασίμη

και σε όλους τους από τεε-παρόντες συντρόφους.

Κείμενο για τον τύπο

Εμείς οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές του ελλαδικού χώρου, παλεύοντας ν' αντισταθούμε στην καθημερινή αλλοτρίωση και να ανατρέψουμε την σημερινή κοινωνική τάξη της επιβίωσης, με βαθιά αγάπη για τη ζωή, τον έρωτα και τον αυθορμητισμό, συναντηθήκαμε στις 18-19, 20 Απρίλη 1986 στην Πάτρα.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΙΜΗΣ ΤΗΝ 21^η ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Η αδυναμία του Κράτους να καταστείλει και να συκοφαντήσει την Α' Πανελλαδική Αναρχική Συνάντηση στην Πάτρα οδήγησε στον άγριο ξυλοδαρμό και τις συλλήψεις 42 συντρόφων κατά την επιστροφή τους στην Αθήνα.

■ **Το Κράτος, με γελοίες και αστήριχτες κατηγορίες, προσπαθεί να δαιμονώσει τον μύθο του «κακού» αναρχικού.**

■ **Η προσπάθεια για τη συγκρότηση αναρχικού κινήματος θα προχωρήσει ενάντια στις συκοφαντίες του Τύπου, των Κομμάτων και των μισθοφόρων του Κράτους.**

● **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**
● **Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ**

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Στη διάρκεια της συνάντησής μας εξετάσαμε την μέχρι σήμερα πορεία του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο. Κοινή μας διαπίστωση ήταν η έλλειψη της επίσημης αντιεξουσιαστικής-αντιεξουσιαστικής ομάδας και η ανάγκη αντιπαράθεσης μιας αναρχικής-αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης, που να απαντάει στην διαστρεβλωμένη εικόνα που κατασκευάζει ο τύπος της εξουσίας.

Στο τρίμηρο της συνάντησης αποφασίστηκε η προώθηση εναλλακτικών μορφών εκπαίδευσης, η δημιουργία κέντρου Αντιπληροφόρησης και η έκδοση πανελλαδικού εντύπου. Αποφασίστηκε να γίνεται κάθε χρόνο αναρχική-αντιεξουσιαστική συνάντηση σε κάποια πόλη για την καλύτερη και πιο πλήρη ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών από τη δράση μας, για την παραπέρα σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ μας και για την προώθηση των ιδεών και στόχων του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος.

Επίσης συζητήθηκαν τα εξής θέματα:

- αναρχικοί και τύπος
- παρουσίαση της εικόνας που προβάλλουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και κρατικοί μηχανισμοί

Για μια φορά ακόμη στεκόμαστε μάρτυρες της άγριας κρατικής καταστολής, της απροκάλυπτης κρατικής βίας και τρομοκρατίας πάνω στους αναρχικούς. Για μια φορά ακόμη οι χαφιέδες και τα ΜΑΤ του ΠΑΣΟΚ, όπως και άλλοτε και πάντα προκαλούν τους αναρχικούς να απαντήσουν με βία στη βία του κράτους. Καταγγέλουμε στον ελληνικό λαό την επίθεση των κρατοφόρων επαγγελματιών δολοφόνων ενάντια σε ομάδα συντρόφων αναρχικών, στο σταθμό Λάρισας, καθώς οι τελευταίοι επέστρεφαν στα σπίτια τους μετά τη λήξη του Πρώτου πανελλαδικού αναρχικού συνεδρίου στην Πάτρα, τα ξημερώματα της 21ης Απριλίου 1986. Επισημαίνοντας ότι:

- το πανελλαδικό αναρχικό συνέδριο, που κράτησε τρεις μέρες στην Πάτρα, ξεκίνησε, εξελίχθηκε και ολοκληρώθηκε δίχως το παραμικρό επεισόδιο, μια και η αστυνομία κρατήθηκε μακριά και οι σύντροφοι αναρχικοί δεν απάντησαν στις μικροπροκλήσεις

- ιστορική αναδρομή στο αναρχικό κίνημα της Πάτρας
- βία και αναρχικοί
- αναρχικοί και φεμινισμός
- κριτική του χώρου μετά το Πολυτεχνείο 1985
- για το Κυπριακό και τα «εθνικά» ζητήματα
- παρέμβαση στους κοινωνικούς χώρους

- ο ρόλος του δάσκαλου και του δημοτικού σχολείου ως όργανο και φορέας καταστολής στη σύγχρονη εκπαίδευση

- το αναρχικό κίνημα στη συνοικία και την επαρχία
- ναρκωτικά, μειονότητες, κοινωνικές ομάδες και αναρχικοί
- αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος και εργατικό-αγροτικό κίνημα

- αντιπληροφόρηση-έκδοση πανελλαδικού εντύπου.

Εμείς οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές δεν έχουμε κανένα δισταγμό να συνεχίσουμε με όλες μας τις δυνάμεις για την ανατροπή της κρατικής βίας και εξουσίας για να πάψει το κράτος και τα αφεντικά να ορίζουν τη ζωή μας. Για την αυτοδιάθεση του ατόμου, την κοινωνική επανάσταση.

- αυτή η αδυναμία των μπάτσων να καταστρέψουν το συνέδριο, οδήγησε στην σημερινή λυσσασμένη επίθεση ενάντια στους σύντροφους αναρχικούς που επέστρεφαν από την Πάτρα

- η νέα αυτή πρόκληση ξεπέρασε και πάλι κάθε όριο ανοχής
- δεκάδες αναρχικοί βρίσκονται ήδη στην ασφάλεια, όπου δέρονται και «ανακρίνονται» από τους μπάτσους και τα ΜΑΤ, και εκδιάζονται να περιγράψουν και να ομολογήσουν φθορές στο τρένο του ΟΣΕ με το οποίο επέστρεφαν στην Αθήνα από την Πάτρα.

- ξαναλέμε:
- βία στη βία της εξουσίας
 - ο μόνος τρομοκράτης είναι το κράτος
 - να αποφασιστεί η αστυνομία
 - λευτεριά στους φυλακισμένους συντρόφους αναρχικούς

Ομάδα αναρχικών που συμμετείχε στο πανελλαδικό συνέδριο της Πάτρας

ΠΑΣΧΑ '86

κείμενο που μας στάλθηκε για δημοσίευση:

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΠΛΗ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΗ ΜΕ ΣΥΝΘΕΤΗ ΚΑΙ ΑΡΓΗ ΕΚΡΗΞΗ

- Τι φταίει πούγινες ληστές τον ρώτησε ο δικαστής. Φταίει πούχα πόδια τέσσερα και χέρια δεκατέσσερα μα πιο πολύ το μάτι πούβλεπε πίσω από την πλάτη πούβλεπε τον αγά τον ψεύτη και τον τοιφλικά τον κλέφτη.

ΠΑΣΧΑ 1986. Θρησκευτική κατάνυξη. Ανάσταση. Γιορτές. ΑΛΛΑ και δυνάμωμα του εμπορικού πάρεδώς.

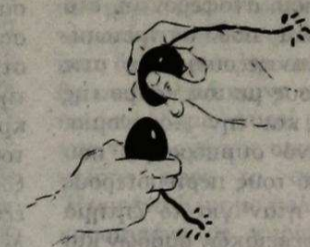
Οι εργαζόμενοι πήραν το «δώρο του πάσχα» για να το καταναλώσουν αμέσως στις τεχνητές απαιτήσεις των γιορτών. Αρνιά, δώρα, ταξίδια και τα λεφτά επιστρέφουν στη βάση τους. Δηλαδή στις τσέπες των εκμεταλλευτών μας. Τ' αφεντικά οργανώνουν τις πωλήσεις τους, πυκνώνουν τις διαφημίσεις, υπολογίζουν τα κέρδη τους και προγραμματίζουν για τις επόμενες γιορτές.

Η έκτακτη οικονομική ενίσχυση εξατμίζεται στο εμπορευματικό κέρδος και μες μένουμε με τις ψευδαισθήσεις ότι ζούμε κάτι ως ύαφορετικό, μετρώνας στη γωνιά του τραπέζιού φρα-

γχο-δίφραγκα για να δούμε πως θα τα βγάλουμε πέρα. Κι όλα αυτά κάτω απ' τις ευλογίες του Κράτους προστάτη που για μια ακόμα φορά απόδειξε ποιόν προστατεύει, κρατώντας τα μαγαζιά ανοιχτά την ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ για να μην δυσαρεστήσει το κεφάλαιο, με μια τυχόν μείωση των πωλήσεων.

ΠΑΣΧΑ 1986. Θα κάσουμε 2-3 μέρες, θα φάμε, θα πούμε, θα χορέψουμε, λες και όλα αυτά δεν μπορούμε να τα κάνουμε όποτε και ΟΤΑΝ έχουμε τη διάθεση (όπως τ' αφεντικά μας), αλλά μόνο αυτές τις συγκεκριμένες μέρες. Πράγματα που επιθυμούμε, πράγματα που καλύπτουν τις βασικές ανθρώπινες ανάγκες μας τα παρέχουν με το δελτίο 2-3 φορές το χρόνο, πακεταρισμένα με πολυτέλεια μέσα από την ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.

Θα ανταλλάξουμε δώρα, ευχές, χαμόγελα και θάνατο η απελπισμένη έκφραση της ανάγκης μας για ανθρώπινη επικοινωνία. Στο βάθος όμως, γνωρίζουμε ότι δεν θα κερδίσουμε ΤΙΠΟΤΑ εκτός απ' αυτό που είχαμε

πάντα. ΤΗ ΜΙΖΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΜΑΣ.

ΠΑΣΧΑ 1986. Αντί για την παθητική αποδοχή αυτής της πλάνης εμείς κάτι «κακό και ατίθασοι εργάτες», όπως μας αποκαλούν αυτοί που τους ταράζουμε την ησυχία, έχουμε να προτείνουμε μια καινούργια γιορτή, μια δικιά μας γιορτή. **ΜΑΖΙΚΕΣ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ**

Μ' άλλα λόγια να πάρουμε αυτά που μας ανήκουν χωρίς να πληρώσουμε. Τα εμπορεύματα τα παράγουμε εμείς οι ίδιοι. **ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΑΣ.** Δεν πρέπει να έχουμε ενδοιασμούς ή τύψεις. Εμείς δεν είμαστε κλέφτες, κλέφτες είναι αυτοί που μας τα πουλάνε και θησαυρίζουν από τον κόπο μας.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Η ΔΙΚΙΑ ΜΑΣ ΓΙΟΡΤΗ: Ομάδες 10-20 ατόμων ανάλογα με την έκταση της επιχείρησης, συγκεντρωνόμαστε στο χώρο της απαλλοτρίωσης μεμονωμένα. Ξαφνικά

δημιουργώντας θόρυβο και με ταχύτητα, το 1/3 των ατόμων απαλλοτριώνει και οι υπόλοιποι τους προστατεύουν. Έχουμε τουλάχιστον 6 λεπτά καιρό μέχρι να φτάσουν οι μπάτσοι, τα 3 λεπτά ως χρησιμοποιηθούν για χρόνος απαλλοτρίωσης και τ' άλλα 3 για χρόνος διαφυγής. Μην δειλιάζετε, κατά το χρόνο της απαλλοτρίωσης όλοι θα τα χάσουν, κι αν υπάρξει αντίδραση θάνατο μεμονωμένη, οπότε θα εξουδετερωθεί εύκολα. Είναι προτιμότερο να υπάρχει μεταφορικό μέσο για να μεταφέρει τα απαλλοτριωμένα εμπορεύματα. Εμείς μπορούμε να διαφύγουμε δυο-δυο ή ένας-ένας, ανακατεμένοι μέσα στο πλήθος που κυκλοφορεί αυτές τις μέρες.

Ας κάνουμε τη γιορτή μας όποτε εμείς το επιθυμούμε. Ας κάνουμε την καθημερινότητα που μας επιβάλλουν ένα καθημερινό ΠΑΣΧΑ, μια καθημερινή γιορτή. Σ' αυτή τη δικιά μας γιορτή ας απολαύσουμε τα προϊόντα που απαλλοτριώνουμε με τους συνανθρώπους μας, όπως εμείς επιθυμούμε κι όχι όπως μας το επιβάλλουν μέσα από την ψεύτικη επικοινωνία των τυπικών σχέσεων, ικανοποιώντας την ανάγκη μας για πραγματική απόλαυση και επικοινωνία.

Αυτά είχαμε να σας πούμε για ευχές κάτι:

ΚΑΚΟΙ ΚΑΙ ΑΤΙΘΑΣΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ...

Σόνια Νιόρμαν

Το κορίτσι ονειρεύεται πως τ' όνειρό της είναι πιο γρήγορο απ' το φως, γιατί της υποσχεθήκαμε πως μ' αυτό τον τρόπο ο θάνατος θα έρθει να τη βρει. Βασίλισσα τ' ουρανού θα φύγει μακριά με την δική της ταχύτητα και μ' όνειρα για πυραύλους αρκετά μεγάλους για να υψωθούν πάνω απ' τους ωκεανούς.

Θα πλανιέται μέσα στο σύμπαν αφήνοντας τους λόφους που η οικογένειά της βρίσκεται. Δεν θα είναι η Ανδρομέδα, δεμένη σ' ένα βράχο μέχρι ο πρίγκιπας γάμψει, αλλά μόνη της θα πετάξει μακριά απ' τις ασφυκτικές κουζίνες.

Ο πρίγκιπας είναι ένα στοιχείο των βαρετών μας μύθων, είναι η βαρύτητα που απ' αυτήν το ονειρόπλοιο της πρέπει να ξεφύγει. Ντυμένη σε μια «ερυθρά μετατόπιση» θα είναι πάντα έναν κόσμο πιο μακριά από την έλη του.

η απεργία στου ΙΣΙΔΩΡΟΥ

Οι στάσεις εργασίες στο Τσαγκαράδικο του Ισιδώρου, στο Περιστέρι, άρχισαν στις 17 του Φλεβάρη και κράτησαν έξι βδομάδες. Σ' αυτές πήρε μέρος το σύνολο, σχεδόν, των 80 εργατών του (υπήρχαν μόνο 2-3 απεργοσπάστες) που είχαν τη συμπαράσταση των μισών περίπου από τους υπαλλήλους, που όμως δεν απεργούσαν.

Η απόφαση για την απεργία πάρθηκε από τη συνέλευση των εργατών του εργοστασίου, με το χαρακτηριστικό ότι δεν προτάθηκε και δεν υποκινήθηκε από καμιά συνδικαλιστική παράταξη. Τα αιτήματα που υιοθετήθηκαν από τη συνέλευση, ήταν:

- χορήγηση φόρμας εργασίας,
- 10λεπτο διάλειμμα,
- σταμάτημα της εντατικοποίησης,
- γάλα σε όλους (το αίτημα αυτό σχετίζεται με την προσπάθεια περικοπής του ανθυγιεινού επιδόματος από ορισμένες ειδικότητες των εργατών).
- αύξηση 16%.

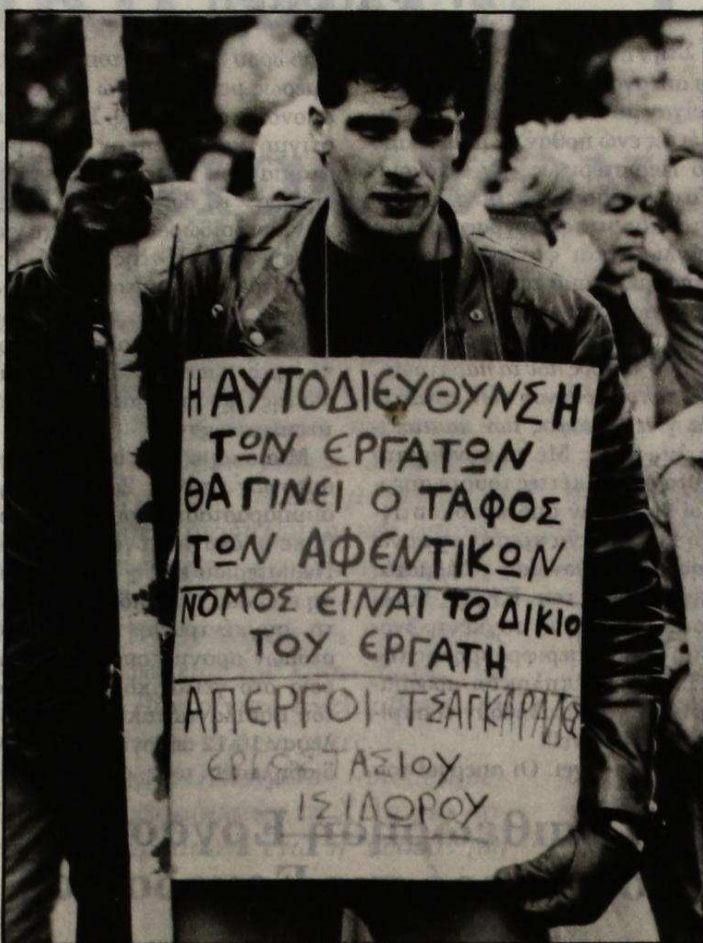
Η αύξηση, που ήταν και το βασικότερο αίτημα, αφορούσε την Α.Τ.Α. του τελευταίου τετραμήνου του 1985 που έπρεπε κανονικά να τους καταβληθεί, πράγμα που δεν έγινε μετά τα κυβερνητικά μέτρα του Οκτωβρίου. Το σκεπτικό των εργατών ήταν απλό και καθαρό: η ΑΤΑ αυτή του τελευταίου τετραμήνου είχε προϋπολογιστεί από την εργοδοσία στο κοστολόγιο των παπουτσιών και στην τιμολόγησή τους εκ των προτέρων. Η εφαρμογή των μέτρων της αλλαγής στερούσε από τους εργατές την αύξηση αυτή -που εισέπραξε ο εργοδότης από τους καταναλωτές- και την έδινε στο ακέραιο στην ισέπη του αφεντικού. Αξίζει να σημειωθεί πως για να μην έχει πρόβλημα ο εργοδότης με τους ελέγχους τήρησης της οικονομικής πολιτικής, του πρότειναν διάφορους «αφανείς» Τρόπους για την καταβολή της ΑΤΑ.

Στη συζήτηση της επιτροπής των Εργατών με την εργοδοσία έγιναν δεκτά τα αιτήματά τους, εκτός από το 10λεπτο διάλειμμα και την αύξηση. Μετά από αυτή τη στάση η συνέλευση των εργατών προχώρησε στην απόφαση για 3ώρες στάσεις. (Αναλυτικά οι 3ώρες στάσεις κράτησαν τις 2 πρώτες βδομάδες, τις 3 επόμενες βδομάδες ήταν 4 ώρες και την τελευταία βδομάδα μειώθηκαν σε 2 ώρες). Όλες οι στάσεις ήταν σπαστές και συνοδεύονταν από μείωση της παραγωγής μεγαλύτερη από τη μείωση των ωρών εργασίας. Για παράδειγμα: 7-9 δουλειά, 9-11.30 στάση, 11.30-12 δουλειά, 12-12.30 κολατοσ, 12.30-1 δουλειά, 1-3 στάση, 3-3.30 δουλειά. Ξαν αποτέλεσμα από τα 300 φώκια την ημέρα έβγαιναν μόνο τα 50. Μείωση της παραγωγής στο 1/6!!)

Ας σημειωθεί ότι ο πρόεδρος του Δ.Σ. που είχε κάνει την πρόταση ν' αρχίσουν οι στάσεις, έκανε την Τρίτη μέρα πρόταση του Δ.Σ. για την αναστολή τους (μια και δεν υπήρχε πολύ δουλειά στο εργοστάσιο) και συνέχισή τους σε περίοδο μεγάλων παραγγελιών.

Μέσα από παρέμβαση διάφορων εργατών που τόνισαν πως κάτι τέτοιο θα σήμαινε αποτυχία, έγινε ψηφοφορία. Στους 62 που ψήφισαν, οι 60 ψήφισαν υπέρ της συνέχισης των στάσεων.

Παράλληλα με το Τσαγκαράδικο του ΙΣΙΔΩΡΟΥ ξεκίνησαν στάσεις και στο διπλανό τσαγκαράδικο του ΒΑΣΙΛΑΝΤΩΝΑΚΗ. Τα αιτήματα των εργατών εκεί ήταν τα ίδια συν την επανα-

η στάση της εργοδοσίας

Οι αντιδράσεις του εργοδότη Ισιδώρου κυμαινότουσαν από το να ισχυρίζεται ότι η απεργία τον συμφέρει γιατί έτσι κι αλλιώς δεν έχει δουλειά (ώστε να σπάσει το ηθικό των εργατών) έως του να δίνει δουλειά για το σπίτι στους 4 απεργοσπάστες. Οι προσλήψεις και οι υπερωρίες είναι απαγορευμένες στη διάρκεια της απεργίας. Έτσι όταν οι απεργοί έμαθαν για τις υπερωρίες των απεργοσπαστών έγιναν κάποιες μικροσυμπλοκές με άμεσο αποτέλεσμα να μειωθούν οι απεργοσπάστες σε 2. Στο διπλανό εργοστάσιο ο Βασιλαντωνάκης ξεκίνησε με απειλές για απολύσεις στους εργατές που είχαν τη μεγαλύτερη οικονομική ανάγκη ενώ έστειλε και εξώδικο στα σπίτια τους.

Προκειμένου να σπάσει το ηθικό των απεργών και την ίδια την απεργία ο Ισιδώρος ματαίωσε παραγγελίες και τελικά έμεινε χωρίς δουλειά. Οι εργατές αποθαρρυνμένοι και οικονομικά στριμωγμένοι

ανέστειλαν την απεργία με τους παρακάτω όρους:

- καμιά απόλυση.
- Εφ' όσον μέχρι το Πάσχα πάρει παραγγελίες θα δώσει με κάποιο έμμεσο τρόπο αύξηση στους εργάτες. (Τελικά ούτε παραγγελίες πήρε, ούτε αύξηση έδωσε. Το εργοστάσιο δουλεύει για να έχει στοκ η αποθήκη).
- Μόνο εφ' όσον δεν έχει δουλειά θα γίνουν απολύσεις ή θα μειωθούν οι ώρες εργασίας (Στα τσαγκαράδικα, 2 φορές το χρόνο, σε συγκεκριμένες εποχές πέφτει συχνά η ζήτηση-παραγγελίες. Λέγονται περίοδοι κεαστιού. Σ' αυτές τις εποχές και για 2,5 μήνες τη φορά έχει το δικαίωμα ο εργοδότης να περιορίζει τη δουλειά σε 4,5 μεροκάματα τη βδομάδα). Για το τι από τα δύο θα γίνει θα το αποφασίσουν οι ίδιοι οι εργατές.

Ο εργοδότης με το τέλος της απεργίας δεν έκανε απολύσεις αλλά μήνυσε τα μέλη του Δ.Σ. και την Ομοσπονδία, ζητώντας συνολικά 12.000.000 (100.000 από κάθε εργάτη μέλος) και 3 μήνες φυλάκιση. Στο εργοστάσιο του Βασιλαντωνάκη με τη λήξη της απεργίας έγιναν απολύσεις.

ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ «ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ» ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ, ΞΑΝΑΒΑΖΕΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟ - ΜΕ ΤΗΝ «ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ» - ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ.

πρόσληψη 2 απολυμένων. Στου Βασιλαντωνάκη όμως η συμμετοχή στην απεργία δεν ήταν συνολική. Από τους 30 εργατές απεργούσαν οι 19.

Στο εργοστάσιο του Ισιδώρου καθημερινά γινόταν συγκεντρώσεις των απεργών όπου συζητιόταν και αντιμετωπιζόταν τα προβλήματα που υπήρχαν και τα πράγματα που έπρεπε να γίνουν. Κάθε Παρασκευή γινόταν η γενική συνέλευση των εργατών με απολογισμό του τι έγινε, αποφάσεις για το τι θα γίνει την επόμενη βδομάδα και μοίρασμα στους εργατές των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν από αλληλεγγύη και συμπαράσταση. Από την αρχή της απεργίας δημιουργήθηκε **απεργιακή Επιτροπή** από τους ίδιους τους εργατές (συμμετείχαν μόνο 2 μέλη του Δ.Σ.) με καθαρά **εκτελεστικό χαρακτήρα**. Αποστολή της απεργιακής επιτροπής ήταν να βγάλεη την απεργία προς τα έξω και να συντονίσει στην υλοποίηση των προτάσεων της συνέλευσης για οικονομική και ηθική συμπαράσταση και τέλος να μοιράσει τα χρήματα της οικονομικής συμπαράστασης στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του.

Επανελλημένα εργατές από την Απεργιακή Επιτροπή πήγαν σ' όλες σχεδόν τις εφημερίδες ανακοινώσεις για την απεργία, τα αιτήματά της, την πορεία του αγώνα των εργατών, με αποτέλεσμα δυστυχώς μια φορά μόνο η Ελευθεροτυπία και δυο φορές ο Ριζοσπάστης, να αφιερώσουν από τρεις γραμμές.

Τα μέλη της Απεργιακής Επιτροπής **εναλλάσσονταν συνεχώς** και ήταν **άμεσα ανακλητά**. Ιδιαίτερα προωθήθηκαν να συμμετάσχουν εργατές που σε προηγούμενες απεργίες ήταν απεργοσπάστες, ώστε να αναλάβουν ευθύνες και πρωτοβουλίες και μέσα από αυτή την πορεία να κρατήσουν και να μη σπάσουν την απεργία. Οι ουσιαστικές αρμοσιότητες για την απεργία πήγαν από τις συνελεύσεις και την Επιτροπή, ενώ το Δ.Σ. ήταν μια νομική κάλυψη και κρατούσε επαφή με την Ομοσπονδία.

Η αυτοοργάνωση της απεργίας οφειλόταν σε δύο βασικά λόγους: Ο ένας είναι ότι το σωματείο δεν είναι κομματικοποιημένο -στις εκλογές υπάρχει ένα ψηφοδέλτιο- και δεν υπάρχουν κομματικά στελέχη. Ο άλλος λόγος είναι ότι οι περισσότεροι εργατές, και κύρια οι νεώτεροι, είναι συνειδητοποιημένοι Ταξικά. Για παράδειγμα ήταν αποφασισμένοι να κρατήσουν την απεργία ακόμη κι αν θεωρείτο παράνομη.

Από τις πρώτες μέρες της απεργίας ενίσχυσαν οικονομικά τους απεργούς οι ομάδες και έντυπα του αντιεξουσιαστικού χώρου: «Ανατροπή», «Χωρίς Όρια», «Δοκιμή», «Εναλλακτική Κίνηση Πατησίων». Επίσης οι Ανεξάρτητες Εργατικές Συσπειρώσεις αλλά και άτομα από τους χώρους αυτούς.

Η αλληλεγγύη στους απεργούς

Η αλληλεγγύη και η ενίσχυση των απεργών ήταν ένα πρωταρχικό μέλημα των εργατών. Η απεργία αποφασίστηκε ενώ οι εργατές είχαν να δουλέψουν ολόκληρη τη βδομάδα από πριν τα Χριστούγεννα. Το οικονομικό ήταν ένα μεγάλο πρόβλημα που έπρεπε να αντιμετωπιστεί αποφασιστικά. Η ομοσπονδία κάλυψε την απεργία νομικά ενώ έδωσε και οικονομική ενίσχυση. Η απεργιακή επιτροπή έβγαλε κουπόνια που κυκλοφόρησαν σε διάφορα σωματεία και εργοστάσια. Ουσιαστική ήταν η βοήθεια που στάλθηκε απ' όλα τα τσαγκαράδικα συμπεριλαμβανόμενων και των επαρχιακών.

Από τις πρώτες μέρες της απεργίας ενίσχυσαν οικονομικά τους απεργούς οι ομάδες και έντυπα του αντιεξουσιαστικού χώρου: «Ανατροπή», «Χωρίς Όρια», «Δοκιμή», «Εναλλακτική Κίνηση Πατησίων». Επίσης οι Ανεξάρτητες Εργατικές Συσπειρώσεις αλλά και άτομα από τους χώρους αυτούς.

Εργάτες και συνδικαλιστές

Το Ιστορικό του «Ισιδώρου»

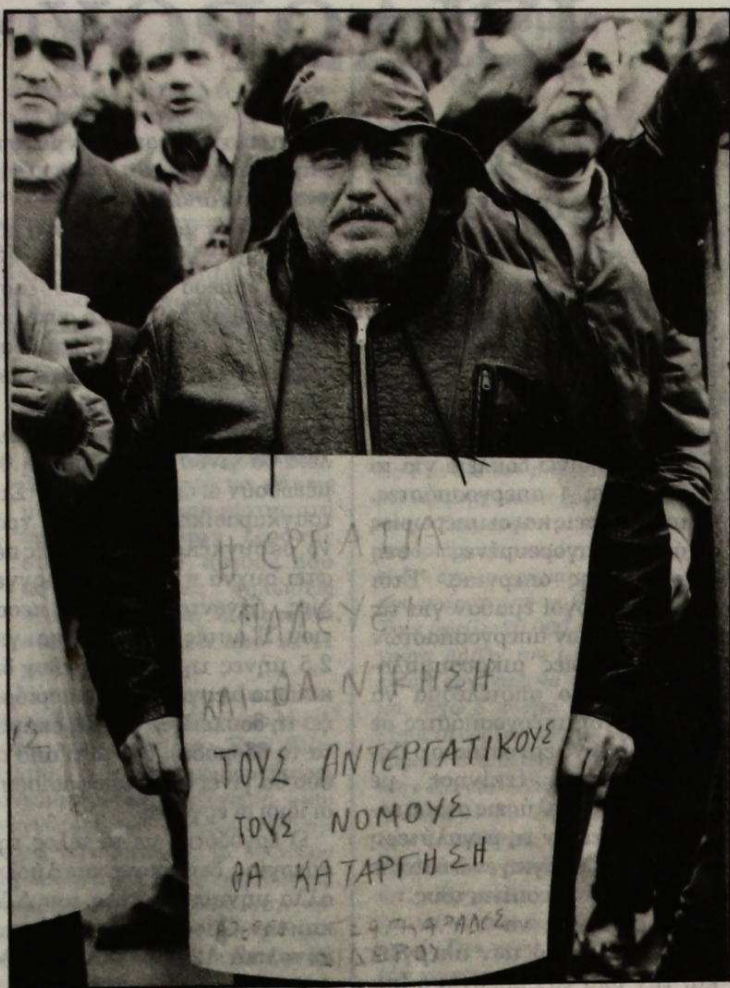
Ο εργοδότης Ισιδώρου ξεκίνησε προδικτατορικά σαν μια μικρή Βιομηχανία στις Τρεις Γέφυρες που απασχολούσε μια χούφτα δάνεια. Οι περισσότεροι δούλευαν 6 το πρωί με 10 το βράδυ χωρίς να πληρώνονται τις υπερωρίες. Η εκμετάλλευση ανήλικων και Πακιστανών ανέβαζε στα ύψη την παραγωγή και μείωνε στο ελάχιστο το κόστος.

Στη διάρκεια της χούντας, με δάνεια, αγοράστηκε η σημερινή έκταση και κτίστηκε το εργοστάσιο. Ουσιαστικά πρόκειται για δύο ενωμένα εργοστάσια, που με τη μελετώμενη απόφαση της κυβέρνησης για επανενκτίμηση της αξίας των πάγιων στοιχείων, θα φθάσει η αξία τους σε τεράστια ύψη.

Ο εργοδότης πιστός στην παράδοση, παράλληλα με το εργοστάσιο έχει ξεκινήσει μια αλυσίδα 10 καταστημάτων σε εμπορικές περιοχές της πρωτεύουσας. Ήδη έχουν ανοίξει 6. Κρατά έτσι απ' ενός τη διάθεση αποκλειστικών σχεδίων στην αγορά, απ' ετέρου συγκεντρώνει στις τσέπες του και το εμπορικό και το χονδρικό κέρδος. Έφτασε να απασχολεί 250 εργατές που σήμερα έγιναν 80 επειδή μετά την άνοδο του, έριξε την ποιότητα των παπουτσιών και έχασε αγοραστές στο εξωτερικό. Ο ίδιος φυσικά δεν έχασε καθόλου, αντιθέτως μάλιστα, ασχολούμενος με το εμπόριο των παπουτσιών.

Σήμερα αδυνατεί να πληρώσει αύξηση στους εργατές από αυτά που του περισσεύουν από το τίμημα των σκυλιών του, τα 4 αυτοκίνητά του, το κότερό του και τη βίλλα του. Σε λίγο μάλιστα θα κλείσει το εργοστάσιο και θα πετάξει τους εργατές στο δρόμο, ενώ ο ίδιος θα είναι πλέον ιδιοκτήτης 10 εμπορικών μαγαζιών παπουτσιού!!!

από εργοστάσια και σωματεία επισκέφθηκαν τους απεργούς, κουνέντιασαν για τις εμπειρίες τους και τους συμπαραστάθηκαν ηθικά και υλικά. Εργάτες της απεργιακής επιτροπής επισκέφθηκαν και το δήμαρχο Περιστερίου για να ζητήσουν οικονομική ενίσχυση, αλλά τους πέταξαν έξω κακήν κακώς. Την

υπο σελ 13

επόμενη οι εργάτες του Ισιδώρου και Βασιλαντωνάκη φτάνουν με πορεία στο Δημαρχείο. Μετά την ενέργεια αυτή ο δήμαρχος και δύο μέλη του Δ.Σ. υπόσχονται να λυθεί η «παρεξήγηση» και επισκέπτονται το εργοστάσιο. Εκεί αναφέρονται σ' όλα τα αιτήματα εκτός απ' αυτό της αύξησης, του κυριώτερου δηλαδή. Αποδοκιμαζόμενοι από τους εργάτες υποσχέθηκαν να βοηθήσουν με 400.000 δρχ. (Για τα λεφτά αυτά χρειαζόταν έγκριση της Νομαρχίας που δεν υπήρχε περίπτωση να δοθεί). Η

υποκρισία των οργάνων της κυβέρνησης φάνηκε όταν οι εργάτες τους πρότειναν να δώσει η Δημαρχία όχι 400.000 αλλά 4.000 από λεφτά που ήδη υπάρχουν και φυσικά αυτή δεν δέχτηκαν.

Στη διάρκεια της απεργίας οι εργάτες του Ισιδώρου διοργάνωσαν ποδοσφαιρικό αγώνα με τους εργάτες του Χένες Κλαμπ στο Καματερό (γιατί δεν τους έδιναν γήπεδο στο Περιστέρι) και όλα τα λεφτά δόθηκαν στους απεργούς.

Η συμμετοχή των απεργών στη γενική απεργία της 27 Φλεβάρη

Στην απεργία της 27 Φλεβάρη οι απεργοί του Ισιδώρου συμμετείχαν με δικά τους πανά και πικέττες ενώ ήρθαν με πορεία από το Περιστέρι ως την Ομόνοια. Τα συνθήματα τους όπως φαίνονται και στις φωτογραφίες είναι εύγλωτα και φανερά διαφοροποιούμενα από τους επίσημους οργανωτές της Εργατικής συγκέντρωσης. «Τα αγαθά ανήκουν σ' αυτούς που τα παράγουν», «Η αυτοδιεύθυνση των εργατών θα γίνει ο τάφος των καπιταλιστών» κ.λ.π. Με τα συνθήματα αυτά στις πικέττες τους οι απεργοί βρέθηκαν από κάποια στιγμή και μετά να κρατάν το πανώ της Ομοσπονδίας Δέρματος (προπύργιο του ΚΚΕ). Γύρω τους άρχισαν να συγκεντρώνονται ομάδες περιφρούρησης της ΕΣΑΚ που έκπληκτοι προσπαθούσαν να καταλάβουν τι ακριβώς συνέβαινε!!!

Τι είχε γίνει. Οι απεργοί του

Ισιδώρου είχαν τοποθετηθεί αμέσως μετά το πανώ της Ομοσπονδίας στη Βάθης. Σε κάποια στιγμή κουράστηκαν τα γερωντάκια που το κρατούσαν και ζήτησαν τη βοήθεια των εργατών του Ισιδώρου που έτυχε νάναι οι «γνώστοι» της ΕΣΑΚ. Τελικά όμως η κινητοποίηση της «περιφρούρησης» ήταν δίχως αποτέλεσμα μιας και οι «προβοκάτορες» διαδήλωσαν με το πανώ της Ομοσπονδίας, αλλά μετά το επέστρεψαν...

Μια ακόμα πρωτοβουλία των απεργών ήταν η 2ωρη στάση-συμπαράστασης που διοργανώθηκε σ' όλα τα εργοστάσια του Περιστερίου και η συγκέντρωση έξω από τον Ισιδώρου. Μετά τη συγκέντρωση κάπου 300 ατόμων πραγματοποιήθηκε πορεία στο γειτονικό εργοστάσιο του Βασιλαντωνάκη, όπου δούλευαν 10-12 απεργοσπάστες. Οι διαδηλωτές τους φώναζαν να

κατέβουν ενώ αυτοί τους έδειχναν τις κλειδωμένες πόρτες. Οι απεργοί έγραψαν συνθήματα στους τοίχους και απειλούσαν να ανοίξουν αυτοί τις πόρτες αν δεν τις ξεκλειδώσει ο Βασιλαντωνάκης. Έφτασαν όμως έγκαιρα οι μπάτσοι και μετά από συνηνοήσεις τους με τον εργοδότη ανοίχτηκαν οι πόρτες και 5-6 απεργοσπάστες πέρασαν στους απεργούς ενώ η συγκέντρωση διαλύθηκε ήσυχα.

Η επιθεώρηση Εργασίας στο πλευρό της Εργοδοσίας

Ενώ ο Ισιδώρου ισχυριζόταν από τη μια ότι τον συμφέρει η απεργία γιατί το εργοστάσιο δεν έχει δουλειά από την άλλη έβγαζε κρυφά υλικά από το εργοστάσιο και τα έστελνε φασόν σε άλλα εργοστάσια με ΙΧ. Μια μέρα ένα τέτοιο αυτοκίνητο έγινε αντιληπτό από τους απεργούς ενώ έβγαине φορτωμένο από το εργοστάσιο και ακινητοποιήθηκε δυναμικά. Σχεδόν αμέσως έφτασαν οι μπάτσοι ενώ οι απεργοί το ξεφόρτωσαν. Επί τόπου ήρθαν και ο προϊστάμενος της επιθεώρησης Εργασίας Αιγάλεω με δύο υπαλλήλους.

Ο προϊστάμενος μετά από έντονες διαμαρτυρίες των απεργών αποφάσισε να σημειώσει το γεγονός στα χαρτιά του. Όχι όμως σαν γεγονός που είδε και ο ίδιος αλλά «όπως ισχυρίζεται οι εργάτες». Η στάση του κρατικού υπαλλήλου ξεσήκωσε τους εργάτες που αγανακτισμένοι άρχισαν τις διαμαρτυρίες και τις αποδοκιμασίες, εναντίον της επιθεώρησης της Εργοδοσίας - όπως τους ξεφώνιζαν. Εξοργισμένος ο προϊστάμενος και οι δύο υπάλληλοι κατευθύνονται προς τον Ισιδώρου. Ενώ όμως βρίσκονται στο ασανσέρ για κακή τους τύχη «πέφτει» η ασφάλεια και αποκλείονται μέσα

για 1/2 ώρα. Όταν κάποιοι σηκώθηκαν η ασφάλεια οι υπάλληλοι της Επιθεώρησης διαμαρτυρήθηκαν ότι κάποιοι, ενώ ήταν εγκλωβισμένοι στο ασανσέρ, τους έβριζαν «ρουφιάνους» και «τοίτσους του ΠΑΣΟΚ και της εργοδοσίας». Μέσα στο γραφείο του Ισιδώρου ακούστηκε να του λένε στη συνέχεια: «... αν τολμήσεις να τους δώσεις αυτά που ζητάνε θάμαστε οι πρώτοι που θα σε κρεμάσουμε!!»

Η απεργία στα τσαγκαράδικα του Ισιδώρου και του Βασιλαντωνάκη, χωρίς να είναι η μοναδική τέτοια, ήταν μια διαφορετική απόπειρα από τη μεριά των εργατών απέναντι στα μέτρα υπέρ των βιομηχανών και του κεφάλαιου, που πήρε η κυβέρνηση της αλλαγής αλλά και απέναντι στην αδράνεια και την παθητικότητα που πέρασαν οι επίσημες συνδικαλιστικές παρατάξεις με πραγματικά σημειμένες «γενικές απεργίες». Μπορεί να «απέτυχε» σαν απεργία αλλά φανέρωσε ένα τεράστιο δυναμικό και διάθεση που υπάρχει στους εργατικούς χώρους έξω από τις επίσημες συνδικαλιστι-

κές παρατάξεις. Τα αιτήματα της απεργίας δεν ικανοποιήθηκαν αλλά φανερώθηκε η επιταχτική ανάγκη για την ταξική αλληλεγγύη και την ανάπτυξη και συντονισμό των εργατικών αγώνων ενάντια στην ιερή συμμαχία κράτους και εργοδοτών.

Πρόκειται ίσως για πραγματά γνωστά και χλιοειπωμένα που γεμίζουν σελίδες με συνεντεύξεις, αναλύσεις κλπ. Όσο όμως τα αφεντικά με τη βοήθεια του κράτους επαναλαμβάνουν τα λόγια του Ισιδώρου σ' έναν εργάτη με 5 παιδιά, 8 μήνες άνεργο: «Είσαι τεχνίτης. Το βασικό είναι 1800. Θα παίρνεις 1600. Αν δεν θέλεις, φύγε». Όσο οι νέοι εργάτες αρνούνται να παγιδευτούν μέσα στα επίσημα συνδικάτα και στους σημένους «αγώνες» τους, η προοπτική της αυτοοργάνωσης των ταξικών αγώνων έξω από τα επίσημα κομματικά συνδικάτα ενάντια στο κράτος και τ' αφεντικά, θα είναι μια ρεαλιστική προοπτική. Αρκεί να κάνουμε όλα όσα μπορούμε να κάνουμε.

Ποιός φοβάται την Κάτια Κολιτσοπούλου;

Όταν πριν μερικά χρόνια ο «δράκος» Παπαχρόνης βίαζε και σκότωνε γυναίκες, έπαιρνε ερωτικά γράμματα στη φυλακή από θαυμάστριές του. Όταν ο «δράκος» της παραλίας Μπέσκος επιδιόταν στα ίδια κατορθώματα, όλη η γειτονιά του εκθείαζε τον ήπιο χαρακτήρα του. Όταν η ήδη ισοθιτίσσα Κάτια Κολιτσοπούλου δικάζεται στο Εφετείο, κερδίζει τίτλους σαν αυτούς της μέγαιρας, της φόνισσας, της πουτάνας, της μάγισσας και ακόμα τον εξευτελισμό και την κακοποίηση από όλους τους αγανακτισμένους «πολίτες» και αστυνόμους, που την προπηλακίζουν, τη θρίζουν, τη χτυπούν.

Και ταυτόχρονα ολόκληρη η νεοελληνική κοινωνία παρακολουθεί με μέγιστο ενδιαφέρον και εκδικητικές διαθέσεις τη δίκη της «φόνισσας», ενώ την ίδια την έχουν φτάσει στο πιο εξευτελιστικό για άνθρωπο σημείο: να μη μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό της και τις πράξεις της. Προτού απευθύνουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια στην ελληνική κοινωνία για την ηθική της, θα αναφερθούμε σε μερικά σημεία αξιοπρόσεκτα και ενδεικτικά για την αντιμετώπιση της γυναίκας στην σημερινή Ελλάδα.

Τί είναι η Κάτια Κολιτσοπούλου σήμερα;

Οι τίτλοι των εφημερίδων αποφαίνονται γι' αυτό. Είναι η ύαινα, η τίγρις, η πόρνη που παρέκλινε από τον καθιερωμένο κανόνα-πρότυπο της τιμίας συζύγου-μητέρας, που απόκτησε εραστή που θέλησε να ζήσει πέρα από τις κοινωνικές συμβάσεις, που αμφισβήτησε έμπρακτα το ρόλο της γυναίκας-νοικοκυράς-δούλας, που πέρασε τελικά από το «εγκληματικό» μυαλό της η ιδέα να ζήσει ανθρωπινότερα.

Είναι η μέγαιρα, που σκέφτηκε -αλοίμονο- ότι δε μπορεί να δέχεται εφ' όρου ζωής το ξύλο και τις άλλες «φιλοφρονήσεις» από το σύζυγό της αστυφύλακα Κολιτσόπουλο, που απόρριψε την ειδοχή της μοίρα, προβάλλοντας την κοινωνική της υπόσταση.

Είναι η «φόνισσα» που αμφισβήτησε την ιουδαιοχριστιανική υποκρισία της υπάκουης γυναίκας-συζύγου, και συγκρούστηκε με την εξουσία του συζύγου-κλήτορα, στο βαθμό που την εμπόδιζε να ζήσει μια ανθρωπινή ζωή.

Όμως ήταν άτυχη, γιατί δε θα μπορούσε να φανταστεί ότι ο Μεσαίωνας με την εικόνα της

γυναίκας μάγισσας, εκμαυλίστριας δεν ανήκει στο παρελθόν. Συνεχίζεται με την καθημερινή βία εναντίον των γυναικών και πρότυπο του σκληρού άντρα, που αναπράγεται μέσα από την εξουσιαστική ανδροκρατική δομή της κοινωνίας μας. Με τον υποδεέστερο ρόλο της γυναίκας στην οικογένεια, τη σεξιστική αντιμετώπιση στους χώρους εκπαίδευσης και εργασίας, τον καθημερινό φόβο των γυναικών που κυκλοφορούν μόνες τους -ειδικά τις νύχτες-, τη στιγμή που έχουν να αντιμετωπίσουν επιθέσεις, από το απλό πείραγμα μέχρι το σωματικό βιασμό. Και αυτή η λογική φτάνει να διαπερνά τους μηχανισμούς της δικαιοσύνης και να επιτρέπει την αντιστροφή των ρόλων θύτη-θύματος σε περιπτώσεις που καταγγέλεται ο βιασμός. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια γίνεται κατανοητή και η στάση δικαστηρίου και κοινού απέναντι στην Κάτια Κολιτσοπούλου: η ενοχή της είναι προδικασμένη στα μάτια του κόσμου, με μόνο αποδεικτικό στοιχείο την ερωτική της σχέση με τον αυτουργό.

Μάλιστα στην περίπτωση αυ-

τή υπάρχει ένα επιπλέον «ενοχοποιητικό» στοιχείο. Η Κάτια Κολιτσοπούλου δικάζεται γιατί αμφισβήτησε στο πρόσωπο του συζύγου της έναν εκπρόσωπο όχι μόνο της αντρικής αλλά και της κρατικής εξουσίας.

Γιατί κανέναν δε βολεύει να σκεφτεί ότι στη θέση του Μελίστα, που σκότωσε έναν ανυπεράσπιστο πολίτη στα Εξάρχεια, μπορεί να ήταν ο Κολιτσόπουλος, γιατί κανείς δε σκέφτηκε ότι οι νεκροί του Πολυτεχνείου του '80 από χέρια σαν του Κολιτσόπουλου σκοτώθηκαν, γιατί κανείς δε σκέφτηκε τα θύματα των στυνομικών περιστροφών (εκτός από τους τσαντάκηδες, μοτοσυκλετιστές και άλλα περιθωριοποιημένα κομμάτια της νεολαίας, δεν είναι λίγες οι φορές που στόχος της αστυνομικής βίας ήταν η ίδια η οικογένεια των αστυνομικών). Γιατί κανένας δε συμφέρει να σκεφτεί τί σημαίνει να βρίσκεσαι στα χέρια κάποιου, που του αναγνωρίζεται σε μερικές περιπτώσεις το δικαίωμα ακόμα και να σκοτώνει. Και αντιδράσεις σαν αυτές της Κολιτσοπούλου, κλονίζουν το σάπιο οικοδόμημα της αστικής

βίας και ηθικής.

Δικαιολογητικά για τον Παπαχρόνη, τον Μπέσκο, τον Μελίστα ακόμα και τον Σγουριδίδη υπάρχουν. Για την Κάτια Κολιτσοπούλου δεν υπάρχουν. Γιατί συνειδητά ή ασυνειδητά έδρασε -όντας γυναίκα- ανατρεπτικά για την κοινωνία μας. Χαρακτηριστικός βέβαια και ο ρόλος του Τύπου. Η Κολιτσοπούλου είναι μάγισσα, κακούργα, ξανθιά τίγρις, ύαινα, διαβολική γυναίκα. Είναι η γυναίκα-αίτια του κακού. Ο αυτουργός έρχεται σε δεύτερη μοίρα, αφού «μαγευτήκε» από τα θέλητρά της. Ουσιαστικά ήταν υπνωτισμένος από αυτήν.

Σα γυναίκες, δεν είμαστε υποχρεωμένες να δεχτούμε τον φασισμό της εξουσίας, που παράγει τέτοια φαινόμενα και τρέφεται από αυτά, θέλουμε μα και μπορούμε να αντισταθούμε δυναμικά σε τέτοιες λογικές, που κατακρεουργούν την ανθρωπινή προσωπικότητα και τέλος για μας ο μεσαίωνας έχει τελειώσει.

Ομάδα του Βιβλιοπωλείου των Γυναικών.

ταραταζούμ

και αύριο όλοι στη δουλειά σας.

Η Δοκιμή συμμετέχοντας στον «εορτασμό» των 100 χρόνων από την Πρωτομαγιά του 1886, αποφάσισε να δώσει μια ολοκληρωμένη εικόνα των εκδηλώσεων της εργατικής τάξης, όπως αυτές διαμορφώθηκαν αυτή τη σημαντική μέρα. Βέβαια η διασπασμένη Γ.Σ.Ε.Ε., τα λαβωμένα ΚΚΕ, το απατηλό Ε.Κ.Α. δίνουν κάποιες αφορμές για ειρωνικά σχόλια που παρά τις προβοκατορολογίες, που θα εκτοξευτούν ενάντια μας θα τολμήσουνε.

Πρώτα πήγαμε στη διασπασμένη Γ.Σ.Ε.Ε. Η συναυλία της στο πεδίο Άρεως άρεσε τον κόσμο, όσο υπήρχε, γιατί παρά τον φόβο των Ιουδαίων (Ε.Κ.Α. κλπ) υπήρχαν και πολλές συνεχείς αργίες. Φοβερός δελεασμός, αποτέλεσμα: δεν γέμισαν 10 ταξί και 5 κομματικά λεωφορεία.

Μετά τρέχοντας προλάβαμε το Ε.Κ.Α. στην Πανεπιστημίου. Μπερδευτήκαμε να το ξεχωρίσουμε γιατί με τις μπάντες (του δήμου Καλλιθέας - Γάλλος παρακαλώ) τις ελληνικές σημαίες (οι προλετάριοι -τί έγινε;- αποχτήσαμε Πατρίδα;). Και άλλα πολύχρωμα, το μπερδέψαμε με τσίρκο περαστικό. Όμως, ο στρατιωτικός σχηματισμός και θηματισμός των ΚΝΑΤ ξεκαθάρισε την κατάσταση. Ναι, ήταν πορεία και όχι διερχόμενο τσίρκο. Τώρα τι αγώνες, τι τιμές αποδίδονται στους δύσμοιρους κείνους εργάτες του Σικάγου του 1886 με φρου-φρου και αρώματα, δεν γνωρίζω.

Ίσως το αρχαίο Ρωμαϊκό σύνθημα της εξουσίας περί «άρτου και θεαμάτων» πέρασε οριστικά στη σύγχρονη πολιτική ζωή ακόμη και στις κρισιμότερες στιγμές της.

Κρίμα.

από σελ. 15

επαναστατικού κινήματος. Μα οι εργαζόμενοι δεν είναι σείρα μουλάρια, θα βρουν τον τρόπο και τον δρόμο έξω απ' αυτούς και εναντίον τους, για την απελευθέρωσή τους. Γι' αυτό, να είστε βέβαιοι.

Γεια σας
Γιάννης Ταμτάκος

* Χρήσιμο είναι και το βιβλίο της Αλεξάντρας Κολονταί «τί έλεγε η Εργ. Αντιπολίτευση τότε».

* Γεγονότα της 9ης Μάη 1936. Εδώ πρέπει να σημειώσω ότι όταν μιλούσα στην γωνία Εγνατίας και Βενιζέλου, πάνω στο περίπερο, σε ογκώδη συγκέντρωση, ο σταλινικός Σολομών Κοέν (από το Πανεπιστήμιο Ανατολικών χωρών ΚΟΥΤΒΙΣ) διέδιδε στους συγκεντρωμένους πως εγώ ήμουν «χαφίης». Αυτό το άκουσαν μερικοί νεολαίοι του ΚΚΕ και του είπαν «δεν ντρέπεταις βρε, αυτόν τον ξέρουμε, είναι ένας τίμιος εργάτης, ισαγκάρης, καλός αγωνιστής. Δεν είναι δικός μας αλλά δεν είναι και χα-

φίς. Αν σαν τέτοιον τον πιάσουν οι εργάτες που δεν τον ξέρουν, πάνω στην αγανάκτησή τους θα τον ξεσκίσουν». Αυτός τα μάζεψε κι έφυγε. Τα παιδιά ήρθαν και μου είπαν αυτό το γεγονός, για να προσέχω.

Βλέπετε, ο σταλινικός Σολομών Κοέν, όπως αποκαλύφθηκε αργότερα με τη δικτατορία, είχε παραδώσει στην ασφάλεια τους περισσότερους σταλ. και έλληνες και εβραίους. Όπως φαίνεται από χρόνια δούλευε για λογαριασμό της Αστυνομίας μέσα στο κόμμα.

Κατά το 1928-9, όταν ο Στίνας ήταν υπεύθυνος της περιφέρειας Μακεδονίας-Θράκης, αυτός ο Κοέν του είχε προτείνει να κάμει μια φράξια στην Ασφάλεια, όπου γνώριζε μερικούς καλούς αστυνομικούς, για λογαριασμό του ΚΚΕ. Υποτίθεται θα μάθαιναν τις κινήσεις της Αστυνομίας, αλλά όπως φάνηκε γινόταν το αντίθετο, δηλ. η Ασφάλεια είχε γερή φράξια μέσα στο κόμμα με αυτόν (τον Κοέν), τον Μελίκογλου, τον Λιθοδόπουλο κ.α., στη Θεσ/νίκη.

Γ. Βέργης

Γιορτούλες που πρώτοι εγκαινίασαν οι φασίστες Φράνκο και Χίτλερ κάτι που στην Ελλάδα δεν παρέλειψε να κάνει η Χούντα του Παπαδόπουλου.

Στις μέρες μας η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ υποσχόμενη την μετάβαση της χώρας στο Σοσιαλισμό κατάφερε να εγκλωβίσει το λαό και να κατασιείλει έμμεσα ή άμεσα όταν χρειάζεται (σοσιαλιστικά ΜΑΤ-ΜΕΑ) τους λαϊκούς αγώνες. Τα πρόσφατα αντιλαϊκά μέτρα για την ανάπτυξη της οικονομίας ξεσκεπάζουν το ψευτοσοσιαλιστικό προσώπιο της κάνοντάς μας φανερό τον πραγματικό ρόλο της: Την υπηρετήση του καπιταλιστικού συστήματος. Το Κ.Κ.Ε. συμμετέχοντας στη φιάσα της Πρωτομαγιάς με την ξεφλημένη ιδεολογία του και με ρεφορμιστικά αιτήματα (αύξηση μισθών, αποχώρηση από το ΝΑΤΟ και Ε.Ο.Κ.) βοηθά και αυτό στον εγκλωβισμό μιας μερίδας λαού υποσχόμενοι ένα εργατικό κράτος το οποίο διαχειρίζεται το κεφάλαιο και μετατρέπει τον άνθρωπο σε πόνιο του, αφαιρώντας του κάθε απομεινάρι απόλαυσης και ελευθερίας. Καθορίζοντας τη ζωή του στα σύνορα και στις επιθυμίες του κράτους. Εμείς σε κάθε συντηρητικό κόμμα. Φιλελεύθερο, Σοσιαλιστικό και εργατικό κράτος που παρέχει το δικαίωμα σε μια κεντρική εξουσία να καθορίζει τη ζωή μας αντιπροτείνουμε σαν τρόπο οργάνωσης τη γενικευμένη αυτοδιάθεση που θα ξαναδώσει σε κάθε άνθρωπο την αυτονομία του και την ελευθερία να αποφασίζει ο ίδιος για τη ζωή του.

Σε κάθε κυβέρνηση αντιτάσσουμε τα εργατικά συμβούλια που θα αποφασίζουν τα ίδια για την πολιτική-οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας.

Στην μισθωτή δουλειά τη στερημένη από κάθε απόλαυση και δημιουργικότητα αντιπροτείνουμε την δημιουργική απασχόληση που θα μειοτρέπει τον εργάτη-δούλο σε ελεύθερο δημιουργό. Αντί της ατομικής ιδιοκτησίας την κοινοκτημοσύνη στους χώρους και στα μέσα της παραγωγής. Αντί της ιεραρχίας την ισότητα και αντί του εμπορεύματος την ελεύθερη διακίνηση των αγαθών σύμφωνα με τις ανάγκες μας. Για να επιτευχθούν όλα αυτά θα πρέπει να αποδεσμευθούμε από κάθε ξεφλημένη ιδεολογία, από κάθε κόμμα και από κάθε συνδικάτο που καπηλεύεται και καταπιέζει την επαναστατική μας διάθεση και την επιθυμία μας να επαναποκτήσουμε την ελευθερία να διοικούμε ήδη τη ζωή μας. Κρίνεται αναγκαία η οργάνωσή μας σε σωματεία που θα ελέγχουμε εμείς οι ίδιοι με κοινό στόχο: καταλήψεις των μέσων και χώρων παραγωγής και εργασίας, άγριες απεργίες, σαμποτάζ μέχρι να καταφέρουμε να γκρεμίσουμε το υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα και να θεμελιώσουμε την κοινωνία της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

1. Μόνος και έρημος μέσα στο πλήθος ο θλοουρός αγωνιστής κρατώντας την τιμημένη (όχι διασπασμένη) σημαία της Γ.Σ.Ε.Ε., θεωρεί περήφανα προς το μέλλον. Μόνο που στη θέση του Μέλλοντος αγόρευε ο Κ.Δ. Μπέης. Μετά λέτε ότι το ΠΑΣΟΚ δεν είναι το μέλλον.

2. Ο Δήμαρχος Αθηναίων τμήα την εργατική Πρωτομαγιά. Μιλώντας κάτω από τις διαφημιστικές αφίσσες της ΗΒΗ και το Ντουθάρι της αφίσσας της Γ.Σ.Ε.Ε., τόνισε την ανάγκη για εγκράτεια. Πώς να κρατηθείς όμως όταν κατουργιέσαι κ. Μπέη;

3. Οι οαλιμπιάγκοι κατεβαίνουν μετά βαϊων και κλάδων την Πανεπιστημίου.

4. Αγωνιστής Νεολαίος. Κακόμοιρο παιδί, τι σουλαχε...

5. Αδιάφορος παραμένει ο γέρο-λούστρος, ενώ η πορεία θα φτάσει σε λίγο δίπλα του. Μάλλον ξέρω που γράφει την «εργατική τάξη και τους αγώνες της».

6. Η φιάσα τέλειωσε. Τις σημαίες στον ώμο, και θουρ για εκδρομή. Ο αγώνας της Πρωτομαγιάς τελειωσε. Αρχίζει τώρα ο αγώνας για το ψηί-μο του οβελία.

Στις 25 Μάρτη

Αντιφασιστική Κινητοποίηση του Ζωγράφου

Την Τρίτη 25 Μάρτη 1986 διάλεξε σαν ημέρα ομιλίας του ο φασίστας βουλευτής του ΔΗΣΥ Ανδρέας Παρισινός στον κινηματογράφο «Ανοιξές» του Ζωγράφου. Η συγκέντρωση και ομιλία είχε προαναγγελθεί μια εβδομάδα πριν με γαλαζοσπινές αφίσες από την ακροδεξιά Φ.Π.Κ. ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ και θα άρχιζε στις 11.30 το πρωί με θέμα την ΕΟΚΑ.

Στις πρόσφατες εκλογές στην Κύπρο ο Παρισινός εκλέχτηκε βουλευτής του αρκοδεξιού ΔΗΣΥ αλλά η κυπριακή βουλή αρνείται να τον δεχθεί σα μέλος της εξ αιτίας του πρόσφατου παρελθόντος του. Ο Παρισινός υπήρξε υπουργός του Σαμψών στο πρόσφατο πραξικόπημα που είχε σαν αποτέλεσμα και τη σφαγή χιλιάδων Τουρκοκυπρίων και Ελληνοκυπρίων.

Με αφορμή την επέτειο της έναρξης του αγώνα της ΕΟΚΑ οι φασίστες κάλεσαν τον Παρισινό να μιλήσει με σκοπό να αρχίσει ταυτόχρονα και έμμεσα η διαδικασία αναγνώρισης του Παρισινού σαν βουλευτή και να συγκαλυφθεί το θρωμερό του παρελθόν.

Ο Δήμος Ζωγράφου που με προθυμία έστειλε τα ΜΑΤ ενάντια στους κατοίκους της Γ. Παπανδρέου που αγωνίζονται να μην καταστραφεί το Πάρκο και να μην περάσει ο δρόμος, επέτρεψε αναντίρρηση να γίνει αυτή η εκδήλωση των φασιστών.

Η κυβέρνηση από τη μεριά της επέτρεψε να γίνει αυτή η εκδήλωση ανοίγοντας το δρόμο για την αναγνώριση του Παρισινού, όπως προηγουμένα έκανε με την φασιστική ΕΠΕΝ και τον Λεπέν.

Φυσικά δεν θα περίμενε κανείς άλλη συμπεριφορά από μια κυβέρνηση-διαχειριστή της εξουσίας που στους κόλπους της ζουν και βασιλεύουν οι Παπακαρυάδες, και τόσοι άλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι μνηστήρες και υποστηρικτές του φασισμού, και που την επομένη απαγόρευσε την συγκέντρωση των αναρχικών στα Προπύλαια ενάντια στον Σουλτζή.

Όμως, εκεί που το ΚΡΑΤΟΣ ΔΕ ΘΕΛΕΙ, ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ. Κι αυτό αποδείχθηκε για μια ακόμα φορά.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑ-

ΦΟΥ αποφάσισε να μη γίνει αυτή η εκδήλωση των φασιστών.

Έτσι στάλθηκε στον τύπο ανακοίνωση, κολλήθηκαν αφίσες και έγινε κάλεσμα με τηλεβόα στους κεντρικούς δρόμους του Ζωγράφου, που καλούσαν σε συγκέντρωση στις 10.30 στη 2η στάση. Ταυτόχρονα μοιράζονταν προκηρύξεις, που εξηγούσαν τους λόγους της εναντίωσης σ' αυτή τη συγκέντρωση.

Έτσι στις 25/3 στις 10.30 το πρωί συγκεντρώθηκαν 200 περίπου άτομα που συγκρότησαν πορεία και διαδήλωση από τη 2η στάση προς τον κινηματογράφο «Ανοιξές» με τα συνθήματα: «Εδώ και τώρα φασίστες ήρθε η ώρα», «Παρισινέ φασίστα έξω απ' τον Ζωγράφου». Κρατώντας ρόπαλα και κόκκινες σήμαιες έφτασαν έξω από τον χώρο όπου επρόκειτο να γίνει η συγκέντρωση των φασιστών. Οι διαδηλωτές δήλωσαν ότι δεν θα επιτρέψουν να γίνει η συγκέντρω-

ση και απομάκρυναν τους λίγους φασίστες που βρίσκονταν έξω από τον κινηματογράφο. Στη συνέχεια παρατάχθηκαν σε αλυσίδες μπροστά από την «Ανοιξη» και κρέμασαν το πανό τους.

Την ίδια στιγμή τρεις διμοιρίες ΜΑΤ που βρίσκονταν από το πρωί στο χώρο γύρω από την «Ανοιξη» επιτέθηκαν στους διαδηλωτές που αποθούσαν τους φασίστες. Προσπάθησαν μάλιστα να σπάσουν τις αλυσίδες των διαδηλωτών γύρω από τον κινηματογράφο, χωρίς να το κατορθώσουν.

Μπροστά στην αποφασιστικότητα των διαδηλωτών τα ΜΑΤ αναγκάστηκαν να μην επιμείνουν και δημιούργησαν προστατευτική αλυσίδα μπροστά από

τους φασίστες που είχαν υποχωρήσει. Σε λίγο τρεις ακόμα διμοιρίες με ΜΑΤ κατέφθασαν και δημιούργησαν ένα κενό χώρο γύρω από τον κινηματογράφο απομακρύνοντας τον κόσμο και τους κυπρίους της φοιτητικής παράταξης «Αγώνας», που είχαν συγκεντρωθεί. Ο κόσμος γύρω από τις αλυσίδες των ΜΑΤ υπερτετραπλασιάστηκε. Οι διαδηλωτές απαιτήσαν από τα ΜΑΤ να μην διώχνουν τους συντρόφους και να προστατεύουν τους φασίστες. Τα ΜΑΤ με βαριά καρδιά απομάκρυναν τους λιγοστούς φασίστες, ενώ γίνονταν μικροσυμπλοκές μεταξύ φασιστών και διαδηλωτών ή μεταξύ διαδηλωτών και ΜΑΤ.

Συνθήματα ανταλλάσσονταν από τη μεριά των συγκεντρωμέ-

νων. Οι φασίστες φώναζαν «Ελληνικός Στρατός στην Κύπρο», «Ελλάδα-Κύπρος-Ένωση» και «Αλήτες προδότες, κομμουνιστές». Οι διαδηλωτές φώναζαν «Έξω ο Φασίστας Παρισινός», «Το φασισμό τσακίζουν αγώνες ταξικοί», «ΕΟΚΑ Β' δολοφόνοι, η θέση του Σαμψών είναι στην αχχόνη», «Αγκυρα-Αθήνα-Λευκωσία εχθρός μας το κεφάλαιο και η στρατοκρατία» και «Τούρκοι εργάτες, αδέρφια μας». Μεταξύ των διαδηλωτών υπήρχαν Τούρκοι και Κούρδοι, πολιτικοί πρόσφυγες.

Τελικά μέλη της Επιτροπής επισκέφθηκαν τη Δήμαρχο-υλοτόμο του Ζωγράφου, που αναγκάστηκε να συγκατανεύσει στην απαγόρευση της συγκέντρωσης των φασιστών που έτσι κι αλλιώς είχε ματαιωθεί.

Τελικά, οι διαδηλωτές αποχώρησαν γύρω στις 1.30' με συνθήματα και πάλι όπως: «Παρισινέ φασίστα είσαι στη μαύρη λίστα», «Τούρκοι εργάτες αδέρφια μας» κ.ά.

Το γεγονός της ματαίωσης της συγκέντρωσης των φασιστών έχει ορισμένα χαρακτηριστικά που δεν πρέπει να περάσουν απαρατήρητα.

α) Αυτή καθαυτή η ματαίωση και ο τρόπος με τον οποίο έγινε.

β) Η κοινή δράση ατόμων με διαφορετικές απόψεις, κάτι που έχει συμβεί ήδη στο θέμα του Πάρκου της Γ. Παπανδρέου, και η συμμετοχή αντιεξουσιαστών από την Κύπρο.

γ) Η συσπείρωση και η αποφασιστικότητα να μην γίνει η συγκέντρωση πράγμα που επιτεύχθηκε.

δ) Η μαχητικότητα και η οργάνωση (απλή αλλά ουσιαστική) της διαδήλωσης.

ε) Η αντιπαράθεση οπλισμένων διαδηλωτών με τους φασίστες και τα ΜΑΤ.

στ) Το γεγονός ότι πραγματοποιήθηκε σε μια συνοικία της Αθήνας και όχι στο κέντρο.

ζ) Τα αδελφικά-διεθνιστικά συνθήματα για τους Τούρκους εργάτες την ημέρα της επετείου του 1921.

Γιατί είναι ίδια τ' αφεντικά δεξιά κι αριστερά

Σήμερα «καλοσωρίζουμε» μαζί με τους υπόλοιπους συντρόφους μας στην Αθήνα έναν από τους εκπροσώπους της «όμορφης» αστικής «μας» δημοκρατίας, τον «κύριο-Παρισινό».

Αυτός ο «κύριος» έχει υπηρετήσει με πολλούς τρόπους την «πατρίδα»: από τα μετερίζια των «Εθνικών αγώνων» - το 1974 σαν υφυπουργός του πραξικοπήματος που οργανώθηκε από την Ελληνική Χούντα, αλλά και σήμερα από τις κοινοβουλευτικές «επάλξεις» σαν βουλευτής του Δημοκρατικού Συναγερμού, του κόμματος που εκπροσωπεί μια μεγάλη μερίδα των μεγαλοαστών, μια μερίδα των «φιλήσυχων νοικοκυραίων», αλλά και τα ακροδεξιά «ασυμβίβαστα» στοιχεία που πάντα θα ονειρεύονται την ένωση με τη μητρόπολη του Ελληνισμού, με τη συσπείρωση των οποίων εκλέχτηκε στις εκλογές του Δεκεμβρίου του '85 αν και δεν βρισκόταν σε εκλόγιμη θέση.

Τα υπόλοιπα κόμματα της κυπριακής βουλής, το σταλινικό ΑΚΕΛ, η εμπνευσμένη από το «αδελφό» ΠΑΣΟΚ σοσιαλιστική ΕΔΕΚ και το κεντροδεξιό κυβερνητικό κόμμα ΔΗΚΟ, χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για την είσοδο ενός φασίστα στο «άντρο της δημοκρατίας» τους, το Κυπριακό κοινοβούλιο, θέλοντας να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους καθαρούς και «αμόλυντους» προασπιστές του υπόλοιπου «δημοκρατικού» λαού...

Για μας, το πρόβλημα δεν είναι

απλά και μόνο ο Παρισινός. Υπάρχουν πολλοί σαν αυτόν που υπηρέτησαν και υπηρετούν την εξουσία στη χειρότερη της μορφή (ΧΟΥΝΤΕΣ). Απλώς σήμερα αυτός ο «κύριος» εξυπηρετεί τα ίδια θρωμερά και αντι-ανθρώπινα συμφέροντα, μέσα από άλλους κανόνες, πιο εκλεπτυσμένους και παραπλανητικούς, αυτούς του κοινοβουλευτισμού. Τα υπόλοιπα κομμάτια πιστά και αυτά στους ίδιους κανόνες θα συνεχίζουν να διαμαρτύρονται με «πάθος» ενάντια στη θεσμοποιημένη είσοδο του κάθε φασίστα στη Βουλή. Θα περιορίζονται πάντα σε «δημοκρατικές καταγγελίες», «φραστικές διαμαρτυρίες» και εικονικές αποχωρήσεις από τη βουλή, γιατί μέχρι εκεί τους «επιτρέπουν» οι κανόνες της «δημοκρατίας» του κεφαλαίου και οι νόμοι της φαινομενικής κοινωνικής ειρήνης. Εξ άλλου το γνωρίζουν πολύ καλά πως στην έστω και απίθανη προς το παρών περίπτωση κοινωνικής εξέγερσης στην Κύπρο, όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα και μη, αριστερά και δεξιά, με Παρισινούς ή όχι στις γραμμές τους θα βάλουν την «υπογραφή» τους για την καταστολή της στο όνομα του δήθεν κοινωνικού συμφέροντος και της «Εθνικής ομοψυχίας».

Ο «κύριος» Παρισινός και το κόμμα του είναι καταπιεστές των επιθυμιών και θελήσεων μας για ζωή, ακριβώς όσο και τα υπόλοιπα κυπριακά κόμματα, μέσα κι έξω από τη βουλή.

Πιστεύουμε ότι όλα τα κόμματα στην Κύπρο και οπουδήποτε αλλού είναι από κοινού διαχειριστές του κεφαλαίου και της

«δημοκρατικά» καλυμμένης εξουσίας του. Γι αυτό και οι αλληλοκατηγορίες μεταξύ του Δημοκρατικού Συναγερμού και των άλλων κομμάτων σχετικά με τον Παρισινό και οποιοδήποτε άλλο θέμα δεν μας αφορούν.

Τις αντιμετωπίζουμε σαν δικές τους ενδοεξουσιαστικές διαφορές.

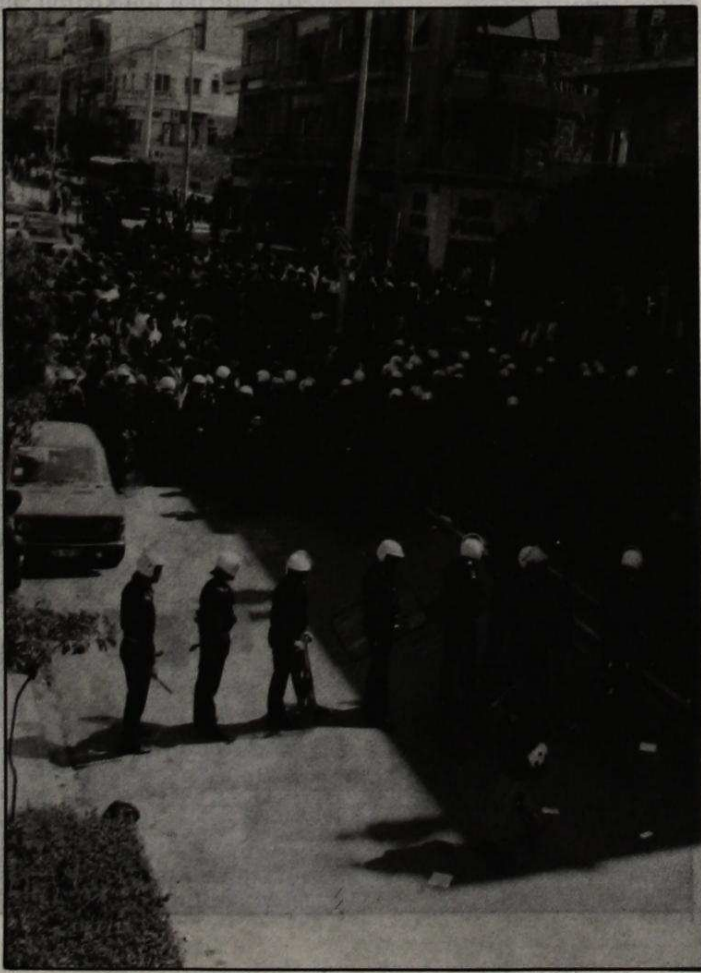
Η παρουσία μας στη σημερινή συγκέντρωση έχει διπλό στόχο:

ΝΑ ΑΝΤΙΠΑΡΑΤΕΘΟΥΜΕ έμπραχτα σε ένα φασίστα που και αυτός ευθύνεται άμεσα για την διαίωση και ανάπτυξη της εθνικιστικής υστερίας με αποτέλεσμα τον τεχνητό διαχωρισμό σε «Τούρκους» και «Ελληνες» στην Κύπρο, συνεργώντας σε σφαγές μεταξύ των δύο κοινοτήτων και προωθώντας τις «ενωτικές» φαντασιώσεις (αυτό δεν σημαίνει ότι έχουμε τίποτα κοινό με την προώθηση του Κυπριακού κρατισμού-εθνικισμού, αντίβαρο του Ελληνικού εθνικισμού).

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ την υποκρισία των υπολοίπων κυπριακών κομμάτων και των εδώ φοιτητικών παρατάξεων-οργάνων τους, που πιθανά θα προσπαθήσουν να αποκομίσουν κομματικά οφέλη από τη σημερινή συγκέντρωση χωρίς βέβαια να ξεχάσουν να διαχωρίσουν τη θέση τους από τους «διασαλευτές της τάξης» τους αναρχικούς...

ΑΓΚΥΡΑ-ΑΘΗΝΑ-ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΗΝ
ΕΞΟΥΣΙΑ

25 Μαρτίου 1986
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ από την Κύπρο

Η επίσκεψη Σουλτς στην Αθήνα και η καταστολή υπό το φως της Πανσέληνου

Αφορμή για την συγγραφή αυτού του κειμένου δεν αποτελεί τόσο η αναφορά μας στα γεγονότα αυτά καθ' αυτά, που είναι άλλωστε λίγο ως πολύ γνωστά, όσο μια κριτική στάση απέναντί τους. Γι αυτό σκόπιμο θα ήταν να αναφερθούμε στους λόγους που οδήγησαν αρκετούς συντρόφους στο να πάρουν αυτή την πρωτοβουλία, επειδή πιστεύουμε πως η αναγκαιότητα μιας παρέμβασης, όπως εκφράστηκε εκείνες τις μέρες δεν ήταν ξεκάθαρη σε όλους.

Ιδίως όταν το βασικό ερώτημα που μπαίνει είναι το κατά πόσο ένας φαινομενικός αντιαμερικανισμός μπορεί να ενισχυθεί, ή να ενδιαφέρει ένα χώρο που επιθυμεί να είναι αντιεξουσιαστικός, και να δρα σαν τέτοιος. Έτσι λοιπόν η άποψη των συντρόφων οργανωτών, αλλά και όσων συντρόφων δεν έβλεπαν αυτή την αναγκαιότητα, δημιούργησαν μια εκ των προτέρων αβεβαιότητα γύρω από το «Τί πάμε να κάνουμε», που θα πρέπει να αποσαφηνιστεί.

Ι ΤΑ ΟΣΑ ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΑΝ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΟΥΛΤΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ -

Ο κύριος λόγος ευαισθητοποίησης των συντρόφων που πήραν την πρωτοβουλία της αντίστασης στην επίσκεψη Σουλτς δεν ήταν ένα αοριστοφανές κουκουεδιστικός αντιαμερικανισμός, αλλά η συγκεκριμένη πρόθεση εναντίωσης τους στην πυρηνικοποίηση και στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας και της ζωής. Η εναντίωση στον επεκτατισμό του καπιταλισμού, που δεν σταματάει σε μια αποικιοκρατική πολιτική, αλλά προσβλέπει όλο και περισσότερο στη ζωή μας. Που τελικά είναι εναντίωση στον πόλεμο και στα πυρηνικά, όχι μόνο σαν την γενική απειλή ολοκληρωτικής καταστροφής του κόσμου, αλλά και σαν την καθημερινά βιωμένη απειλή που προφασίζεται διαρκώς η αστική τάξη, για να κρατά το προλεταριάτο δέσμιό της.

Όλα αυτά βρίσκουν τον άξιο εκπρόσωπό τους στο πρόσωπο του στρατοκράτη Σουλτς που αποτελεί για τους ελεύθερα σκεπτόμενους πολίτες αυτού του κόσμου μια πραγματική απειλή.

Ένας άλλος λόγος ευαισθητοποίησης ήταν η επιθυμία για ουσιαστική παρέμβαση στο καλοοργανωμένο παιχνίδι που παιζόταν απ' τα κόμματα εκείνες τις μέρες, με τις στημένες παρελάσεις των αριστερών στο Σύνταγμα, τις δηλώσεις του ΚΚΕ για Εθνική ανεξαρτησία, την νηφάλια διαπραγματευτική στάση του ΠΑΣΟΚ και τον (όπως πάντα) ύποπτο ρόλο του Τύπου.

Το να συμπέσει η επίσκεψη του Σουλτς με την εορταστική φιέστα της 25ης Μαρτίου ήταν μια ξεχωριστή ευκαιρία για τον κρατικό μηχανισμό, στο όνομα της «εθνικής ανεξαρτησίας» να στήσει τα γνωστά πανηγύρια - τόσο αναγκαία άλλωστε, για την αναπαραγωγή της αστικής ιδεολογίας και της διατήρησης των εξουσιαστικών δομών και σχέσεων.

Όμως ήταν μια καλή ευκαιρία και για μας να καιαγγείλουμε παντού το οφθαλμοφανές αιτιώ φέμμα τους, και να τους κάνουμε ρητό ότι, δεν υπερασπιζόμαστε τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους εναντίον

οποιοδήποτε άλλου. Στο βαθμό που τα συμφέροντα οποιοδήποτε κράτους είναι συνυφασμένα με αυτά των διαχειριστών του, καταφερόμαστε εναντίον των συμφερόντων όλων των κρατών.

Με βάση ένα τέτοιο σκεπτικό συγκροτήθηκε η πρωτοβουλία, που όμως στο επίπεδο της πρακτικής της προπαγάνδης αντιμετώπισε σημαντικά προβλήματα. Αυτό που ήταν αρκετά καθαρό στο μυαλό των περισσότερων συντρόφων, δεν ήταν το ίδιο ξεκάθαρο στην οργανωτική-πρακτική του πλευρά. Έτσι απ' τα πράγματα που είχαν συμφωνηθεί, αλλά δεν έγιναν, και όσα απ' αυτά έγιναν δεν φέραν τα αποτελέσματα που θέλαμε.

Οι συζητήσεις της «επιτροπής» που ήταν ανοικτές, ανακίνησαν για μια ακόμα φορά το ζήτημα, εντοπίζοντας το, λιγότερο σε μια αναποτελεσματικότητα και δυσκαμψία, και περισσότερο στο διαρκές οργανωτικό πρόβλημα του «χώρου», που στη συγκεκριμένη περίπτωση μας καθιστούσε ανίκανους να προθήσουμε πρακτικά τα συμφωνημένα, και να συγκροτήσουμε ουσιαστικά την «επιτροπή».

Δεν ήταν τόσο οι διαφορετικές εκτιμήσεις συντρόφων γύρω από το τι έπρεπε να κάνουμε, όσο το ότι η ημιοργανωτική αντίληψη που επικρατούσε δεν προώθησε τελικά τίποτα διαφορετικά από τα όσα κατά καιρούς έχουν γίνει σε ανάλογες περιπτώσεις.

Έτσι αν και είχε συμφωνηθεί μια δυναμικά οργανωμένη παρουσία μας, αυτό στάθηκε ανέφικτο, απ' ενός μεν γιατί διαφοροποιόταν κατά πολύ από τις διαθέσεις αρκετών συντρόφων και απ' ετέρου γιατί και οι ίδιοι οι υποστηρικτές της ιδέας για δυναμική παρουσία δεν την προετοίμασαν κατάλληλα. Φυσική συνέπεια όλης αυτής της ανοργανωσιάς ήταν την ημέρα της συγκέντρωσης να κατέβουμε στα Προπύλαια χωρίς να είμαστε έτοιμοι ούτε για μια δυναμική παρουσία, αλλά ούτε και για μια «ειρηνική» παρουσία, με αποτέλεσμα να εξαρτηθεί η δράση μας, απ' την όποια στάση του ΚΡΑΤΟΥΣ.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ - ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Την Τετάρτη 26 Μαρτίου, μετά από προπαγανδιστική δουλειά 3 ημερών με αφίσες, τρυκάρια, προκηρήξεις πραγματοποιείται η συγκέντρωση στα Προπύλαια, με κύριο χαρακτηρισμό τη διαδήλωση της αντίθεσής μας, στο μιλιταρισμό και την πυρηνικοποίηση της κοινωνίας. Στο χώρο των Προπυλαίων είχαν καλέσει συγκέντρωση και αρκετές οργανώσεις αριστεριών, με τις οποίες όμως δεν υπήρχε καμιά κοινή συμφωνία. Η μαζικότητα του αντιεξουσιαστικού-αναρχικού μπλοκ ήταν τέτοια, ώστε δεν άφηνε περιθώρια αμφιβολίας στους αριστεριστές για τις προθέσεις τους.

Παρ' όλα αυτά, από νωρίς είχε αρχίσει να διαφαίνεται η προβληματικότητα της οργάνωσης της συγκέντρωσης σε σχέση με τους στόχους της, κάτι που με την απειλητική παρουσία της αστυνομίας, και το ενδεχόμενο μιας άμεσης καταστολής, καθιστούσε αναγκαίο το ξεπεράσμά της.

Η απαγόρευση της πορείας γύρω στις 5.45', κι ενώ κόσμος κατέκλυζε ακόμα τα Προπύλαια, δημιούργησε μια σχετική σύγχυση, καθοριστική για την μετέπειτα εξέλιξη των πραγμάτων.

Το να αδιαφορούσαμε για την απαγόρευση, κάνοντας την πορεία, θα σήμαινε πως ήμασταν αποφασισμένοι να την υπερασπιστούμε δυναμικά, κάτι που έβαλε επιτακτικά την ανάγκη της οργάνωσης μιας πιθανής σύγκρουσης με τους μπάτσους.

Απ' την άλλη το να διαλυθούμε ήσυχα-ήσυχα, ενώ οι πε-

ρισσότεροι συντροφοί ήταν διατεθειμένοι να διαδηλώσουν, θα αποτελούσε σαφώς μια ήττα για μας. Και ενώ οι αριστεριστές μπροστά στο ενδεχόμενο μιας αντιπαράθεσης τα μάζεψαν και φύγαν, το να απαντήσουμε στην προκλητική στάση του κατασταλτικού μηχανισμού ήταν απ' τη μεριά μας η επικρατέστερη άποψη.

Όμως εκείνη ακριβώς τη στιγμή, με τα πνεύματα οξυμμένα και τις αντιμαχίες με τους εκπροσώπους του κράτους, αυτό που ήταν αναγκαίο να γίνει στάθηκε αδύνατο να επιτευχθεί, αφού η «υλική υποδομή» για μια αντιπαράθεση ήταν ανύπαρκτη.

Έτσι γύρω στις 6.30 μ.μ. η πορεία ξεκινάει κατεβαίνοντας την Πανεπιστημίου, καθώς 2 διμοιρίες ΜΑΤ παρατάσσονται 10 μέτρα μπροστά της, με πρόθεση να την ανακόψουν. Η παρουσία των υπόλοιπων διμοιριών αν και απειλητική ήταν διακριτική, τουλάχιστον όσο το μπλοκ προσπαθούσε να συγκροτηθεί και να κατεβεί την Πανεπιστημίου. Όμως τόσο η επιφυλακτική στάση ορισμένων από μας, όσο και το ότι οι πρώτες αλυσίδες ήταν ουσιαστικά άοπλες, αποτέλεσε τον κύριο λόγο της άγριας καταστολής που δέχτηκε η πορεία στο ξεκίνημά της.

Και τις συνέπειες της οποίας χρεώνεται εξ ολοκλήρου ο αντιεξουσιαστικός «χώρος», σαν αποτέλεσμα της πρακτικής του αδυναμίας, που αυτή τη φορά δεν μπορεί να συγκαληφθεί πίσω από κανένα αριστεριστικό άλλοθι.

λυση δακρυγόνων στη Νομική και στα Προπύλαια.

Εν τω μεταξύ ένα σημαντικό κομμάτι νεολαίας ανασυγκροτείται στην πλατεία Εξαρχείων, που αυτόματα γίνεται χώρος ζύμωσης και οργάνωσης της αντιπαράθεσής μας με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους. Παρά τις εγγενείς αδυναμίες του «χώρου» εκείνη τη στιγμή, και τις διαφορετικές εκτιμήσεις κατορθώθηκε να υπάρξει μια «minimum» συμφωνία σε σχέση με τη δράση, και μια ανάλογη προώθησή της.

Έτσι αυτοοργανωμένες ομάδες δράσης που διασκορπίστηκαν στους γύρω δρόμους, άρχισαν να δημιουργούν εστίες σύγκρουσης όπου αυτό ήταν δυνατό.

Στη Στουρνάρα και την Μπουμπουλίνας στήνονται τα πρώτα οδοφράγματα, ενώ καταστρέφεται ολοκληρωτικά η «κλούβα» στο Πολυτεχνείο από μολότωφ. Το μέτωπο αυτό κράτησαν ανοιχτό πάνω από μια ώρα, γύρω στα 150 άτομα παρά τις επιθέσεις των ΜΑΤ.

Σε μια απ' αυτές μια ομάδα 15-20 νεαρών που βρισκόταν στο οδόφραγμα κοντά στην Πατησίων, μπροστά στο ενδεχόμενο του αποκλεισμού της καταφεύγει στο Πολυτεχνείο. Με την επέμβαση των ψυχραιμοτέρων και την έξοδο όλων απ' την Πύλη της Τσοίτσα αποφεύγεται η κατάληψη του χώρου, ενώ το Πολυτεχνείο μετατρέπεται σε πεδίο βολής δακρυγόνων, δημιουργώντας σοβαρά προβλήματα σε φοιτητές και διδακτικό προσωπικό.

Γύρω στις 9.00 το μέτωπο αυτό διαλύεται με την επέλαση του «στρατού κατοχής» διμοιριών κρανοφόρων και την παράλληλη χρήση ασφυξιογόνων και δακρυγόνων. Όσοι πολίτες έτυχε να βρίσκονται στην πλατεία εκείνη την ώρα, δέχτηκαν την ωμή βία του κράτους με δεκάδες συλλήψεις, ξυλοδαρμούς

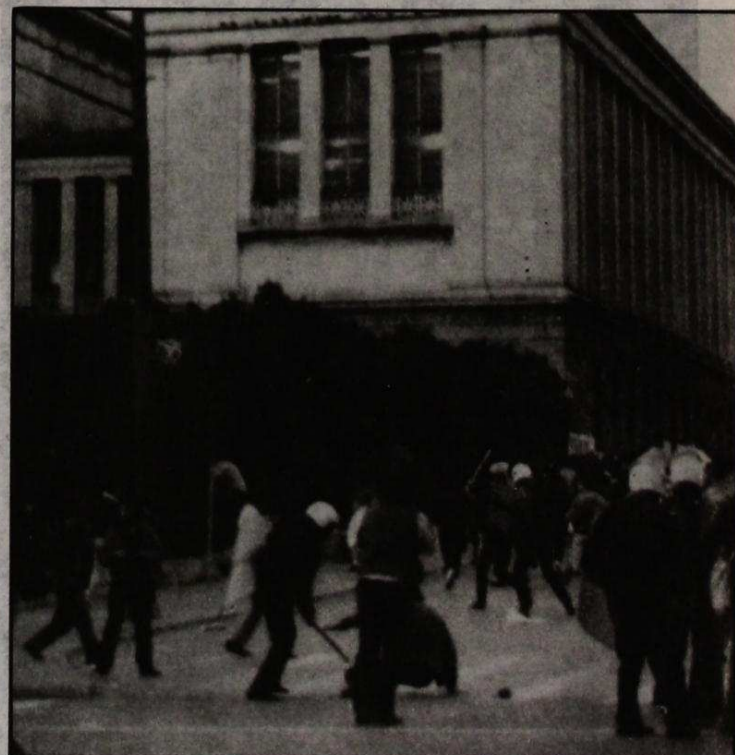
συν. σελ. 19

ΙΙΙ ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Τα όσα επακολούθησαν λίγη ώρα αργότερα, ήταν η συγκεκριμένη απάντηση που έδωσαν οι συγκεκριμένοι, στον κοινωνικό ρατσισμό, τον οποίο εμμένει να χρησιμοποιεί το ΠΑΣΟΚ, ενάντια σε όλους όσους συνεχίζουν να σκέπτονται και να δρουν έξω από τα όρια και τη λογική του κράτους. Αν η αδυναμία της πορείας να υπερασπιστεί τον εαυτό της έφερε αναπόφευκτα και την καταστολή της, η αποφασιστικότητα που έδειξε ένα σημαντικό κομμάτι της μετά την διάλυση, έφερε το ίδιο αναπόφευκτα τη σύγκρουση στους δρόμους της Αθήνας.

Η άτακτη υποχώρηση των διαδηλωτών συνοδεύτηκε από ένα πετροπόλεμο στις παρόδους της Σόλωνος. Ξύλα και δοκάρια αποτέλεσαν τον πρώτο πρόχειρο «οπλισμό», ενώ τα πλακόστρωτα της Ιπποκράτους και της Ακαδημίας έγιναν πέτρες που χρησιμοποιήθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια των μικροσυμπλοκών με τους μπάτσους. Τα ΜΑΤ υποθέτοντας πως η κατάληψη των

Σχολών θα ήταν η πιθανότερη αντίδρασή μας, εξασκήθηκαν σε μια άνευ προηγουμένου εξαπό-

και βίαιες προσαγωγές στην Ασφάλεια.

Λίγο αργότερα αρχίζουν να συγκροτούνται μικρότερες ομάδες που συγκρούονται στις παρόδους της Σόλωνος και της Πανεπιστημίου, ενώ κάποιες άλλες ενώνονται με τις ήδη υπάρχουσες στο λόφο του Στρέφη. Αυτές οι τελευταίες έδρασαν σχεδόν όλη τη νύχτα δημιουργώντας κυκλοφοριακά προβλήματα με το στήσιμο εφήμερων οδοφραγμάτων. Χρησιμοποιώντας τον λόφο σαν χώρο ανασύνταξης κατέφυγαν στον πυρπολισμό αστυνομικών οχημάτων, τραπεζών και δημοσίων κτιρίων (εμπορική τράπεζα στην οδό Ασκληπιού, υπουργείο Δημοσίων Έργων) υπενθυμίζοντας πως η έμπρακτη κριτική του εμπορεύματος είναι η μόνη απάντηση που τους πρέπει.

Παράλληλα με τις εστίες σύγκρουσης που δημιουργούσε το πιο ζωντανό κομμάτι των διαδηλωτών, κάποιες άλλες ομάδες νέων, που είχαν καταφύγει από ωρίς στο Πανεπιστήμιο χρησιμοποιούσαν ήδη το χώρο των Προπυλαίων, σαν κατ' εξοχήν χώρο οργάνωσης της άμυνας τους. Ένα υλικό από κεραμίδια πλακάκια και μολότωφ, αποτέλεσαν το κύριο μέσο αντιπαράθεσής τους σε ένα μηχανισμό που δεν απέφυγε να κάνει χρήση δακρυγόνων εναντίον όλων

ανεξαιρέτως.

Το ότι τα 200 άτομα που κατέφυγαν εκεί μετά τη διάλυση της πορείας κατάφεραν να κρατήσουν ανοικτό το Πανεπιστήμιο πάνω από 3 ώρες, με φανερό το πρόβλημα μιας οργανικής συνοχής τους, ήταν αρκετά σημαντικό για την συσπείρωση του κόσμου, όταν η κόπωση είχε καταβάλει τους περισσότερους.

Εν τω μεταξύ και όταν οι εστίες σύγκρουσης άρχισαν να υποχωρούν, η γενική κατάσταση που επικρατούσε δεν βοηθούσε καθόλου στην διατήρηση της ψυχραιμίας. Όσοι βρίσκονταν στα προπύλαια δεν γνώριζαν τι γινόταν στα Εξάρχεια, και το αντίστροφο, με αποτέλεσμα να γίνεται δύσκολος ένας συντονισμός για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της τρομοκρατίας που είχε εξαπολύσει η αστυνομία σ' ολόκληρο το κέντρο της πόλης.

Ήδη απ' τη στιγμή που οι κρανοφόροι ιεραπόστολοι της τάξης είχαν καταλάβει τα Εξάρχεια και που το δελτίο ειδήσεων γνωστοποιούσε την ύψωση της μαυροκόκκινης στον ιστό του Πανεπιστημίου (ανακατασκευάζοντας το παλιό παραμύθι των αναρχικών για να τρομοκρατήσει τον πληθυσμό) η αναγκαιότητα συσπείρωσης του κόσμου και επανακαθορισμού της δράσης ήταν ορατή σε όλους...

IV Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΝΟΙΚΤΟΥ, ΣΑΝ ΧΩΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Η συνέντευξη όλο και περισσότερων ατόμων στα Προπύλαια γύρω στις 11.00 το βράδυ, κατέστησε το Πανεπιστήμιο σαν το μόνο δυνατό χώρο οργάνωσης της αντίστασής μας, που τώρα περνούσε σε άλλο επίπεδο. Από τη μια μεριά οι συγκρούσεις στους γύρω δρόμους εξασθενοούσαν ολοένα και περισσότερο, κι απ' την άλλη οι διαθέσεις όσων ερχόντουσαν στα Προπύλαια δεν προωθούσαν την συνέχισή τους.

Η επιθυμία να κρατηθεί το κύριο ανοικτό σαν ένα κέντρο πληροφόρησης και δράσης, αλλά και σαν απάντηση στην κρατική καταστολή, ήταν αυτή που κυριαρχούσε στο μυαλό των περισσότερων συντρόφων. Έτσι στην πρώτη γενική συνέλευση γύρω στις 11.30 μ.μ. ανακινήθηκε το ζήτημα της λειτουργικότητας του χώρου, εφ' όσον θα παραμένεμε εκεί. Εκτός απ' αυτούς που δεν έβλεπαν κανένα λόγο στο κράτημα του Πανεπιστημίου, και που τελικά αποχώρησαν, η πρόταση για κατάληψη και η πρόταση για την διατήρηση του κτιρίου ανοικτού σε όλους για «δουλειά» πληροφοριακή και προπαγανδιστική ήταν οι απόψεις πάνω στις οποίες ζυμώθηκε η συνέλευση.

Οι ελάχιστοι που έβαλαν ζήτημα κατάληψης και επιθετικής άμυνας του χώρου δεν έτυχαν ανάλογης υποστήριξης τόσο γιατί στρατηγικά δεν συνέφερε άρα και πρακτικά δεν μπορούσε να οργανωθεί, όσο και γιατί το γενικό κλίμα ήταν τελείως διαφορετικό.

Η άποψη που τελικά επικράτησε ήταν αυτή των συντρόφων που έβλεπαν αλλιώς τη λειτουργικότητα ενός τέτοιου χώρου, βάσει του ζήτημα της κρατι-

κής καταστολής σε άμεση σύνδεση με τη «δουλειά» που είχε ξεκινήσει για τον Σουλτε, και πρακτικά με το αίτημα απελευθέρωσης των συντρόφων που πιάστηκαν και με την συνεχή πληροφόρηση και συσπείρωση κάθε ενδιαφερομένου. Η απόφαση που πάρθηκε, και η οποία κοινοποιήθηκε στον Τύπο, όριζε τα παραπάνω σαν κύριο μέλημα της γενικής συνέλευσης, και συνάμα καλούσε συγκέντρωση-πορεία την Πέμπτη 27/3 στα προπύλαια.

Μεταξύ της 1ης και μια 2ης συνέλευσης που έγινε στις 12.30' συντάχθηκε και πολυγραφήθηκε η ανακοίνωση Τύπου, με την χρήση μέσων που διέθετε το Πανεπιστήμιο. Αντίθετα η προσπάθεια στησίματος ραδιοφωνικού σταθμού απέτυχε (κυρίως για τεχνικούς λόγους).

Έτσι τα τεχνικά και πρακτικά ζητήματα που προέκυψαν απ' την αρχή αλλά και η διαφοροποίηση του κόσμου κατέστησαν αναγκαία την 2η συνέλευση που κύριο θέμα είχε την ενεργητική συμμετοχή και τον επανακαθορισμό των στόχων μας σε σχέση με τις αποφάσεις της 1ης συνέλευσης. Ενώ η μαζικότητα της συνέλευσης έφτανε τα 200 άτομα και παρ' όλο που μέχρι τις 3.00 πάνω από 100 άτομα βρίσκονταν στα Προπύλαια μόνο γύρω στα 40 δηλώνουν διατεθειμένα να πραγματοποιήσουν τις αποφάσεις της 1ης συνέλευσης.

Έτσι μπλοκάρεται η λήψη καινούργιων (αποφάσεων) και η συνέλευση Τελειώνει με μια σημαντική αδυναμία στο να υπερασπιστεί το νόημα της ενέργειάς της προς όλες τις κατευθύνσεις. Η κίνηση νομικής

διαδικασίας για τους συλληφθέντες, το στήσιμο «μικροφωνικής», και η κατασκευή πανών ήταν αυτά που πρακτικά προωθήθηκαν από τα άτομα που δήλωσαν ενεργητικά. Επίσης η συγγραφή της προκήρυξης

ήταν μια καθαρά πρωτοβουλιακή ενέργεια 10 ατόμων.

Ο χώρος του Πανεπιστημίου λειτούργησε ικανοποιητικά για 2-3 ώρες ακόμα, απ' τη δραστηριότητα που ανέπτυξαν αυτοί οι σύντροφοι.

Υ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΑΠΟΣΑΦΗΝΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΟΣΑ ΣΥΝΕΒΗΚΑΝ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΜΑΣ ΑΠ' ΑΥΤΟ

Το περιεχόμενο που δόθηκε εκείνες τις ημέρες στο Πανεπιστήμιο ήταν ίσως η σημαντικότερη εμπειρία που καταγράφεται στο «χώρο» μετά τα γεγονότα του περασμένου Νοέμβρη και που κατά κάποιο τρόπο αποτελεί τη συνέχεια ενός ανοίγματος που από τότε είχε αρχίσει. Το ενδιαφέρον της βρίσκεται κατ' αρχήν στο ξεπέρασμα της κλασικής μορφής της κατάληψης, όπως την γνωρίσαμε στα «δύο χημεία», και στο ότι ένας αντικατασταλτικός χαρακτήρας δεν ήταν η μόνη αιχμή αυτής της ενέργειας.

Κατ' αρχήν η αναγκαιότητα συνέντευξης του κόσμου ήταν ο σημαντικότερος λόγος που το Πανεπιστήμιο κρατήθηκε ανοικτό. Δεν θα έπρεπε να υπάρξουμε για άλλη μια φορά τα «ερείπια» που θα κυκλοφορούσαν στους δρόμους με μια ήττα στην πλάτη. Επιπλέον η ύπαρξη ενός ανοικτού κέντρου πληροφόρησης και δράσης που θα προχωρούσε τη «δουλειά» που είχε ξεκινήσει για τον Σουλτε πραγματοποιώντας όσα στάθηκαν αδύνατο να γίνουν μετά την καταστολή της πορείας, έμπαινε επιτακτικά: δεδομένης και της ευαισθητοποίησης ενός ριζοσπαστικού κομματιού του κόσμου που δεν εφησυχάζονταν με τα πανηγύρια του Κ.Κ.Ε.

Η άποψη για κατάληψη που είχε προταθεί στην αρχή δεν έπερνε υπόψη της τα παραπάνω, ιδίως τη στιγμή που μια άλλη μορφή οργάνωσης μας ήταν αρκετά επίκαιρη. Άλλωστε το ενδεχόμενο μιας καταστολής μέσα στο Πανεπιστήμιο ήταν σχεδόν απίθανο αν αναλογιστεί κά-

νείς την αρχαιολογική και ιστορική αξία του χώρου καθώς και την ύπαρξη πρυτανικών εγγράφων.

Ότι το «πρωτοποριακό» βρισκόταν σ' αυτήν την κίνηση ήταν το ότι για πρώτη φορά κρατήθηκε κεντρικό κτίριο σε εικοσιτετράωρη βάση, προπαγανδίζοντας και διαδηλώνοντας την αντίθεσή μας στην επίσκεψη Σουλτε.

Η οργάνωση του χώρου έγινε μ' αυτό το σκεπτικό, και γι' αυτό θεωρήθηκε σκόπιμο να γίνει χρήση μόνο των αναγκαίων αιθουσών και των μέσων που παρείχαν (π.χ. ενισχυτές, μικρόφωνα, γραφομηχανές, φωτοτυπικά κλπ) και να αποφευχθεί οποιοσδήποτε βανδαλισμός.

Κάτι τέτοιο φυσικά δεν απέτρεψε την ύπαρξη ορισμένων αυτοαποκαλούμενων επαναστατών, που στο όνομα μιας ευκαιριακής απαλλοτρίωσης ήθελαν να καταργήσουν τη γενική συνέλευση δίνοντας το δικό τους νόημα στον Πανεπιστημιακό χώρο. (Δεν παίζουμε το ρόλο κανενός μπάτσου, αλλά στο βαθμό που κάποιοι επικαλούνται την απαλλοτρίωση σαν άλλοθι για ότι κάνουν, στον ίδιο βαθμό και εμείς υπερασπιζόμαστε τις αποφάσεις των γενικών συνελεύσεων, και τους λόγους που μας οδηγούν να πράττουμε όπως πράττουμε).

Κάτι εξίσου αξιοσημείωτο ήταν η αναποτελεσματικότητα των γενικών συνελεύσεων, απόρεια της ημισυμμετοχής κάποιων συντρόφων, που επισημάνθηκε και παραπάνω. Δεν νοείται η απόριψη οποιασδήποτε νέας πρακτικής συμπεριφο-

ράς του «χώρου» στην γέννησή της, και δεν νοείται το ίδιο, το σγομπάρισμα των συνελεύσεων απ' αυτούς που θέλουν να οργανώσουν τον αυριανό κόσμο πάνω σε μια τέτοια προοπτική.

Έτσι αν το πρωί φτάσαμε να είμαστε 20 άτομα μέσα στο Πανεπιστήμιο, αυτό δεν έχει να κάνει με το αφέλες της ενέργειας μας αλλά με την έλλειψη της πίστης για την επιτυχία της, και μιας στάσης αποστασιοποίησης για τα πράγματα που υιοθετήθηκε από αρκετούς. Αυτή η τελευταία ήταν και η κατ' εξοχήν αντιμετώπιση που είχαν όσοι ήταν απ' έξω για όσους ήταν μέσα.

Το κείμενο που διαβαζόταν όλο το πρωί εξηγώντας τους λόγους της παραμονής στα Προπύλαια και το κάλεσμα για πορεία το απόγευμα έτυχαν μιας επιφυλακτικής στάσης απ' τον κόσμο που επέμενε να αντιμετωπίσει την όλη υπόθεση το ίδιο διαχωρισμένα όπως και στις περιπτώσεις των 2 χημείων. Η πρόφαση της μικρής αστυνομικής δύναμης γύρω απ' τα Προπύλαια ήταν ασταθής αν αναλογιστεί κανείς ότι τα 200-300 άτομα που είχαν μαζευτεί το μεσημέρι μπορούσαν εύκολα να τους απωθήσουν.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες άρχισε μια απαράδεκτη διαπραγματευτική διαδικασία με τις πανεπιστημιακές αρχές για την αποχώρηση των συντρόφων, την οποία και εκμεταλλεύτηκαν μερικοί παραγοντισκοί που κατά κανένα τρόπο δεν συμμετείχαν στις ζυμώσεις. Επόμενο ήταν η πορεία όχι μόνο να μη γίνει, κατά αδικαιολόγητο τρόπο, αλλά και οι περισσότεροι συγκεντρωμένοι να αποχωρήσουν χωρίς καμιά διάθεση για σιδήποτε. Οι σύντροφοι που ήταν στα Προπύλαια επιχειρήθηκε να αποχωρήσουν με τη βοήθεια της πατρικής αγκαλιάς του Σταθόπουλου, αλλά τελικά διέφυγαν μέσα από τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος εκεί...

... Το ίδιο βράδυ χτυπιέται η τράπεζα Πίστωσης στο Κολωνάκι, ενώ τα ΜΑΤ παραμένουν στα Εξάρχεια για 3 ακόμα μέρες...

Προπύλαια 26.3.1986

Σήμερα το απόγευμα στην προσπάθειά μας να διαδηλώσουμε ενάντια στην επίσκεψη Σουλτε, όπου για μας σημαίνει:

1. Αντίσταση στον μιλιταρισμό και την στρατιωτικοποίηση της ζωής.
2. Ενάντια στα πυρηνικά σ' όλο τον πλανήτη
3. Αντίσταση στον ολοκληρωτικό έλεγχο της καθημερινής μας ζωής.

Καλέσαμε συγκέντρωση σήμερα το απόγευμα στα Προπύλαια και πορεία. Το κράτος μέσω της Αστυνομίας παραβιάζοντας κάθε «συνταγματικό» και ατομικό δικαίωμα, ακό-

μα και το Πανεπιστημιακό άσυλο, με μια μεγάλο μεγέθους στρατιωτική επιχείρηση κτύπησε την πορεία στην εκκίνηση της με ΜΑΤ, ΜΕΑ, δακρυγόνα, ξυλοδαρμούς και συλλήψεις διαδηλωτών...

Η καταστολή δεν περιορίστηκε μόνο στο χώρο των Προπυλαίων αλλά γενικεύτηκε στον ευρύτερο χώρο της Αθήνας, σε δρόμους, πλατείες, και καταστήματα με κατοικήσιμες και συλλήψεις πολιτών.

Για όλα τα παραπάνω αποφασίσαμε να κρατήσουμε τα Προπύλαια ανοικτά όλο το 24ωρο σαν χώρο δράσης πληροφόρησης και συνεχούς

διαμαρτυρίας ενάντια στην επίσκεψη Σουλτε.

Ζητάμε την απελευθέρωση των συλληφθέντων συντρόφων μας...

Καλούμε αύριο Πέμπτη 27.3 συγκέντρωση διαμαρτυρίας στα Προπύλαια 5 μ.μ.

Ενάντια στα Πυρηνικά Δυτικά-Ανατολικά...

Κάτω η Κρατική καταστολή.

Η γενική συνέλευση του χώρου δράσης και πληροφόρησης των Προπυλαίων

ΖΩΓΡΑΦΟΥ:

En αναμονή...

Στο πάρκο της Γ. Παπανδρέου, η Επιτροπή Κατοίκων συνεχίζει την δυναμική αντίστασή της, ενάντια στην καταστροφή του πάρκου, ενάντια στην κρατική καταστολή.

Στα πλαίσια λοιπόν αυτά, την Πέμπτη 6/3 και ενώ τα συνεργεία του υπουργείου Δημοσίων Έργων ήρθαν ξανά στο πάρκο, με την προστασία 5 διμοιριών Μ.Α.Τ., για να ολοκληρώσουν την καταστροφή του. Οι κάτοικοι στην αρχή αιφνιδιάστηκαν, μια και τα έργα είχαν σταματήσει για ένα μήνα περίπου, μετά τις πρώτες δυναμικές ενέργειες των κατοίκων (βλ. Δοκίμη Νο 4). Η εξουσία είχε πιστέψει πως όταν κατέβασε στις 12/2 300 Μ.Α.Τ. και ως στρατός κατοχής επέβαλε την καταστροφή του πάρκου, οι κάτοικοι θα φοβηθούν, θα τρομοκρατηθούν και θα αρχίσουν να διαπραγματεύονται, πίστεψαν ότι τελικά η κατάσταση θα εκτονωνόταν. Για μια ακόμη φορά τα δόλια και πανούργα σχέδια του ατύχησαν... Έτσι την Πέμπτη 6/3 παρ' όλο τον αιφνιδιασμό, αυθόρμητα με ομαδικές ενέργειες έγιναν επιθέσεις άοπλες ενάντια στα Μ.Α.Τ., δύο και τρεις φορές κατόρθωσαν να σπάσουν τις αλυσίδες των Ματάδων και να ανέβουν στις μπουλντόζες. Τα Μ.Α.Τ. δεν δίστασαν, χτύπησαν όποιον αντιστεκόταν, με το συνηθισμένο πια μίσος που τους χαρακτηρίζει. Το ίδιο απόγευμα 250 κάτοικοι συζητάνε στο χώρο του πάρκου και αποφασίζουν να κάνουν πορεία μέσα στον Ζωγράφου για να κοινοποιήσουν το γεγονός και να δείξουν ότι είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα, στην πορεία ακούγονται τα συνθήματα: «κάτω η κρατική τρομοκρατία», «όχι στην ασφυξία που θέλει η εξουσία», «όχι άλλες Πατησίων», «κάτω τα χέρια από το πάρκο», «το πάρκο ανήκει στο λαό και όχι στο δήμο και στον υπουργό».

Την επόμενη μέρα Παρασκευή 7/3, η αυταρχικότητα και η βία της εξουσίας θα λάβει ότι της αξίζει... Κίνηση ιστορικά σπάνια 60 κάτοικοι σπάνε την αλυσίδα 120 μπάτσων και

καταλαμβάνουν την μπουλντόζα. Η κατάληψη αυτή της μπουλντόζας, ήταν η πιο δυναμική απ' όσες προηγήθηκαν, δεν μπόρεσαν να την σταματήσουν ούτε οι ηχηρές φανφάρες του εισαγγελέα Χ. Ζυγογιάννη: «αν δεν απομακρυνθείτε, θα επέμβει η αστυνομία», ούτε η παράταξη 100 ένστολων μπάτσων, έτοιμων για επίθεση. Οι κάτοικοι έκαναν αλυσίδες γύρω απ' την μπουλντόζα και ήταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν την επικείμενη επίθεση με ειρωνικά συνθήματα και τραγούδια, συγκεντρώθηκαν γύρω απ' τις μπουλντόζες 200 άτομα κάθε ηλικίας και κατέστησαν έτσι εκ των πραγμάτων αδύνατη την πιθανή επίθεση των δυνάμεων καταστολής. Ύστερα ήρθαν οι κιθάρες, οι φουσαρμόνικες, οι σερπαντίνες, το γλέντι στις μπουλντόζες... σπάζοντας έτσι την αστυνομοκρατία, την φοβία, την ηττοπάθεια, και την ανασφάλεια που είχε κυριέψει πολλούς απ' τους κατοίκους την προηγούμενη μέρα.

Την Κυριακή 9/3 και ενώ γίνονται οι «ξενέρωτες» γιορτές των δήμων για το καρναβάλι, οι κάτοικοι γλεντούσαν στο πάρκο, όχι μόνο για τη νίκη τους, αλλά γιατί αυτό το χώρο τον θεωρούν χώρο έκφρασης και ζωής. Δίνοντας έτσι μια άλλη διάσταση, μια σπάνια ποιότητα στις αγωνιστικές κινήσεις, όπου το γλέντι συνυπάρχει με τον αγώνα, όπου ο αγώνας είναι ένα γλέντι... έκτοτε τα έργα σταμάτησαν, είναι γνωστό τοις πάσι ότι οι νίκες των κοινωνικών κινήσεων προκαλούν πανικό στην εξουσία, η οποία σε κάθε περίπτωση ανασυγκροτείται και οργανώνει ένα καινούργιο σχέδιο αναζητώντας τα αδύνατα σημεία των κινήσεων αυτών. Ένα όμως είναι σίγουρο ότι αν η εξουσία επιχειρήσει να κλιμακώσει τη βία, αυτή η Άνοιξη θα γνωρίσει απ' τις πιο σκληρές μάχες σε συνοικία την τελευταία πενταετία, γιατί η Επιτροπή κατοίκων θα απαντήσει δυναμικά σε κάθε μεθόδευση της εξουσίας.

Άνοιξη του '85: Τα Μ.Α.Τ. και οι μπουλντόζες ξανάρχονται στις 20/5 στο πάρκο της Γ. Παπανδρέου. Η εξουσία ξαναχτύπησε δύο μήνες μετά την νίκη των κατοίκων στις 10 του Μάρτη, όπου η επιτροπή κατοίκων κατέλαβε τις μπουλντόζες και σταμάτησαν τα έργα. Δύο μήνες η δήμαρχος των Μ.Α.Τ. και οι κομματικοί μηχανισμοί απειλούσαν και διέδιδαν ότι την επόμενη φορά η καταστολή θα είναι ωμή, και όσοι αντιδρούσαν θα οδηγούνταν στον Κορυθαλλό. Αυτή η Γκαϊμπελική πρακτική έφερε τα αποτελέσματά της έτσι: την Τρίτη στις 20/5 όταν θα ξαναρχίσουν οι καταστροφικές «εργασίες» του ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ, η αντίσταση θα κατασταλεί «εν τη γενέσει της». Όταν στις 8 το πρωί θα μαζευτούν οι κάτοικοι για να σταματήσουν τις μπουλντόζες, την στιγμή που μέλος της Επιτροπής κατοίκων μιλά απ' την ντουντούκα καταγγέλλ-

οντας τη συνέχιση της καταστροφής του πάρκου καθώς και την προκλητική παρουσία των Μ.Α.Τ. και καλεί τους Ζωγραφιώτες να αντισταθούν δυναμικά, μια διμοιρία των Μ.Α.Τ. θα του επιτεθεί, θα τον χτυπήσει και στην συνέχεια θα τον παραπέμψει στον Εισαγγελέα με την κατηγορία της «διέγερσης σε απείθεια κατά των νόμων», θεμελιώνοντας και παγιώνοντας έτσι την τακτική των «προληπτικών συλλήψεων» και στις συνοικίες.

Την Τετάρτη 21/5 τα έργα θα συνεχιστούν, 7 διμοιρίες των Μ.Α.Τ. και Μ.Ε.Α. φρουρούν και επιστατούν στα «έργα». Οι κάτοικοι πανικόβλητοι και τρομοκρατημένοι κλείνονται στα σπίτια τους, πηγαίνουν στις δουλειές τους. Την Τετάρτη θα έχουμε άλλη μιά «προληπτική» σύλληψη, μέλος της επιτροπής κατοίκων θα συλληφθεί, επειδή κολούσε αφίσες, στα τζάμια των

πολυκατοικιών, που καλούσαν σε συγκέντρωση το απόγευμα της Τετάρτης. Αυτή η κίνηση των δυνάμεων καταστολής θα σταθεί «μπούμερανγκ» για αυτούς: η ντουντούκα θα ξανακουστεί στο πάρκο, μπροστά στα Μ.Α.Τ., θα καταγγελθεί η σύλληψη, κάτοικοι θα σταθούν γύρω απ' την ντουντούκα συνθήματα θα ξανακουστούν γύρω απ' την ντουντούκα, συνθήματα θα ξανακουστούν στο πάρκο: η απελευθέρωση του συλληφθέντα είναι γεγονός:

Την Παρασκευή 22/5, η Επιτροπή Κατοίκων είναι αποφασισμένη να σταματήσει τα έργα. Η διμοιρία των Μ.Α.Τ. που παρέμνε στο πάρκο μέρα-νύχτα θα

αυτή είχε κάποια πολύ χαρακτηριστικά στοιχεία: 1) 500 κάτοικοι θα βγουν στο δρόμο και θα προσπαθήσουν να εμποδίσουν τις συλλήψεις και φωνάζοντας: «ΑΙΣΧΟΣ», «η τρομοκρατία δεν θα περάσει» θα προσπαθήσουν να σταματήσουν την κλούβα 2) την σύλληψη και κατοποίηση δημοσιογράφου 3) την σύλληψη και τον ξυλοδαρμό δύο εργατών, οι οποίοι προσπάθησαν να παρεμποδίσουν ξυλοδαρμό μέλους της Ε.Κ., ο οποίος βρισκόταν σε κόμα, απ' τα συνεχή χτυπήματα στο κεφάλι, από τα Μ.Α.Τ. Από τους 10 συλληφθέντες, οι 9 θα οδηγηθούν στην «Γενική» και ο ένας στον «Ευαγγελισμό». Οι 9 θα

αναμονή τέλος αντίσταση στην καταστροφή του πάρκου αντίσταση στην κρατική καταστολή.

κληθεί απ' το «κέντρο» να φύγει απ' το πάρκο και να «κατευθυνθεί» στο υπουργείο Βιομηχανίας, όπου διαδήλωναν οι απεργοί της Στάγιερ-Ελλάς. Η εξουσία θεώρησε την Ε.Κ. αποδεκατισμένη, πίστεψε ότι μέσα στο γενικό κλίμα κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής, θα σιωπούσε. Για άλλη μια φορά πλανήθηκε η εξουσία - η Ε.Κ. θα αιφνιδιάσει τους πάντες και θα καταλάβει ξανά την μπουλντόζα. Με ντουντούκα θα ανακοινωθεί η δεύτερη επιτυχής κατάληψη της μπουλντόζας, σπάζοντας την σιωπή, τον πανικό και τον τρόμο, που είχαν επιβάλλει τα Μ.Α.Τ. Εκεί θα καταγγείλουν την Δήμαρχο των Μ.Α.Τ., τις προληπτικές συλλήψεις, την ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων, και θα καλέσουν τους Ζωγραφιώτες να συνεχίσουν την δυναμική αντίστασή τους απέναντι στις μεθοδεύσεις της εξουσίας. Στο πάρκο της Γ. Παπανδρέου αντίχησαν τα συνθήματα «Κάτω η κρατική τρομοκρατία», «Έξω τα Μ.Α.Τ. απ' τον Ζωγράφου», «Όχι στο τσιμέντο και στα πυρηνικά, ζωή στα δέντρα και τα παιδιά», «κάτω τα χέρια από το πάρκο» «Ο αγώνας στα χέρια των κατοίκων». Στην συνέχεια η διμοιρία των Μ.Α.Τ. θα γυρίσει απ' το υπουργείο Βιομηχανίας θα επιτεθεί και θα χτυπήσει τους αγωνιστές του πάρκου, σέρνοντας και ποδοπατώντας τους, τους οδηγεί στην κλούβα, όπου και θα ξαναχτυπηθούν. Η σύλληψη

παραμένουν στα κρατητήρια της Γενικής. Το βράδυ της Παρασκευής οδηγούνται στην εισαγγελία, όπου Μ.Α.Τ. με πλήρη εξάρτηση κάνουν «κλοιό» μπροστά από συντρόφους, συγγενείς και δημοσιογράφους. Ο εισαγγελέας θα «ασκήσει δίωξη για «αντίσταση, διέγερση, σω-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ «ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ»

Σήμερα που η ζωή μας έχει γεμίσει στις πόλεις με τσιμέντο, σήμερα που ήρθε να προστεθεί και η ραδιενεργός μόλυνση, στον Ζωγράφου στη Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ συνεχίζουν να κόβουν τα δέντρα.

Από το πρωί οι μπουλντόζες συνοδεύει με ολοκληρω στρατό ΜΑΤ-ΜΕΑ άρχισαν τα έργα της «ανάπλασης», «αναβάθμισης», ή όπως αλλιώς μπορούν να ονομάσουν σήμερα οι λθύνοντες την ουσιαστική υποβάθμιση της ζωής μας. Απέναντι στην ειρηνική διαμαρτυρία των κατοίκων της περιοχής απάντησαν με συλλήψεις. Συνέλαβαν αναίτια χωρίς καν νομικό έρεισμα το συνδημότη μας ΚΛΕΑΡΧΟ ΣΜΥΡΝΑΙΟ, επειδή τόλμησε να διαμαρτυρηθεί.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ

Την καταστροφή του πράσινου, καταγγέλλουμε τις αυθαίρετες και αντισυνταγματικές συλλήψεις, οι οποίες καλύπτονται απ' την κυβέρνηση.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

Την άμεση απελευθέρωση του συνδημότη μας και καλούμε το λαό μας να επαγρυπνεί μπρος στην κατάφορη παραβίαση των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

ΟΠΟΙΟΣ ΣΙΩΠΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
20.5.86

ματικές θλάβες, απελευθέρωση κρατουμένου». Οι αγωνιστές του πάρκου θα οδηγηθούν στα κρατητήρια της «Γενικής Ασφάλειας». Το απόγευμα θα αρχίσει η δίκη, οι περισσότεροι Ματάδες δεν θα προσέλθουν, οπότε οι «δικαστές» για να εκτονώσουν και την κατάσταση θα αφήσουν τους συλληφθέντες και θα αναβάλλουν την δίκη για τις 2 του Ιούνη.

Η Κίνηση της κατάληψης της μπουλντόζας στις 23/5 ήταν η πρώτη δυναμική απάντηση στην τρομοκρατία του κράτους μετά την καταστολή της αντιπυρηνικής διαδήλωσης. Κατέδειξε ότι μόνο η δυναμική αντίσταση μπορεί να σπάσει το κλίμα και

συν. σελ. 46

ΖΩΓΡΑΦΙΩΤΕΣ — ΖΩΓΡΑΦΙΩΤΙΣΣΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 20/5/86 ξανάρχισαν τα έργα «ανάπλασης» στη Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ όπως συνηθίζουν να αποκαλούν την καταστροφή του πράσινου οι σημερινοί ιθύνοντες. Η Δήμαρχος πιστή στη λογική της τσιμεντοποίησης των πάντων συνεχίζει να καταστρέφει το πάρκο, γράφοντας στα παλιά της παπούτσια τις διαμαρτυρίες των κατοίκων και τις αποφάσεις της Λαϊκής Συνέλευσης.

Αυτή τη φορά όμως, μας δείχνει απροκάλυπτα την «πυγή της» καλυμμένη πίσω από εκατοντάδες ΜΑΤ και ΜΕΑ που κατέλαβαν τη γειτονιά μας σαν στρατός κατοχής.

Στις πρώτες κινήσεις της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ η ενημέρωση στην περιοχή απάντησαν με τη σύλληψη και παραπομπή του ΚΛΕΑΡΧΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ για διέγερση σε απείθεια κατά των νόμων. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή η ενέργεια είχε και την κάλυψη της Δημάρχου.

Την Τετάρτη 21/5/86 συνέλαβαν επίσης τον ΣΤΕΦΑΝΟ ΠΑΝΑΡΕΤΟ επειδή κολούσε ανακοινώσεις στα τζάμια των εισόδων των πολυκατοικιών που καλούσαν το απόγευμα σε συγκέντρωση.

Επίσης την Παρασκευή 23/5 η αστυνομία, με ξυλοδαρμούς και συλλήψεις, απάντησε στην προσπάθεια των κατοίκων της περιοχής να σταματήσουν τα έργα. Καταγγέλλουμε την τρομοκρατία, τους ξυλοδαρμούς των συλληφθέντων μέσα στην κλούβα, παρά την έντονη αποδοκιμασία και το γιουχάσμα των εκατοντάδων κατοίκων (με εκφράσεις όπως ΛΙΣΟΣ κ.λπ.). Καταγγέλλουμε τους προληπτικούς συλλήψεις, καθώς και την παρουσία, για πρώτη φορά, διμοιρίας ΜΑΤ με πλήρη εξάρτηση (κράνη, γκλομπ, ασπίδες).

Αυτή είναι η απάντηση του κράτους στην αυτοοργάνωση των κατοίκων, ένα ακόμα δείγμα της «τήρησης» των κυβερνητικών εξαγγελιών για λαϊκή συμμετοχή.

Ζωγραφιώτες — Ζωγραφιώτισσες

Για μια ακόμα φορά η Δήμαρχος των ΜΑΤ στο αίτημά μας για πράσινο σπάντησε με ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ και ΟΜΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ.

Πρέπει να καταλάβουμε πια ότι αυτή είναι η μόνη γλώσσα που γνωρίζουν οι κάθε λογής ειδικοί της εξουσίας, για όσους τολμούν να διαφωνούν.

Ζωγραφιώτες — Ζωγραφιώτισσες

Σήμερα που το τσιμέντο μάς πνίγει από παντού, σήμερα που ήρθε να ολοκληρώσει την καταστροφή και η ραδιενέργεια, σήμερα κάποιοι αδιαφορώντας για την ανθρώπινη ζωή καταστρέφουν το τελευταίο Δημοτικό Πάρκο στην πόλη μας, χρησιμοποιώντας τα πιο φασιστικά μέσα για να το πετύχουν.

Αν το κράτος της «ΑΛΛΑΓΗΣ» εννοεί «λαϊκή συμμετοχή» την καθημερινή παρουσία της αστυνομίας στη γειτονιά μας, θα πάρει την απάντηση που του πρέπει

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 25/5, ώρα 11 π.μ., στο ΠΑΡΚΟ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ και ΠΑΠΑΓΟΥ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ,
ΖΩΗ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ